

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB



**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 12. DECEMBER.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

opozarja na svojo bogato zalogo raznih

jaslic

primernih za dom in cerkve. Lepe **lesene jaslce** v skupinah v več velikostih, krasno ročno delo. Dobe se tudi posamezni pastirčki, ovčke majhne in velike, sloni, kamele itd. Na razpolago so tudi **jaslice v polah** za sestavljanje kakor tudi izgotovljene papirnate. — Blagovolite si ogledati. Postrežba točna, cene nizke.



Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta, 36

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKÉ ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.



NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

DVE STVARI

Hvaležnost za dar prave vere naj se kaže najprej v tem, da živimo po navodilih svete vere, pa tudi v tem, da smo vneti za njen prospeh, da jo po svoji moči in zmožnosti tudi širimo. Za to drugo nalogo smo se doslej morda premalo brigali. Ko pa izvemo, da je nekrščenih ljudi danes še dobro milijardo, ko povprašujemo, kako je vendar to mogoče, bi morali pač odgovoriti: Tudi mi vsi smo sokrivi, ker smo se doslej za vnanje misijone sv. Cerkve premalo zmenili ter pustili to delo le posameznikom.

Popraviti hočemo! Kako?

Veliko ne moremo žrtvovati, to je res, ko je toliko potreb in plačevanja. Kar brez stroškov vsi lahko storimo, je molitev za misijonski blagoslov. Poleg molitve si pa nekaj malega vendarle skoraj vsakdo more tuintam odtrgati in obrniti v prid misijonom po poganških deželah. Kako najlažje? ... Starši naj napravijo otroku malo veselja in naj mu dajo majhen darček, ki ga izroči veroučitelju v šoli za »Dejanje svetega Detinstva Jezusovega«. To je mladinska misijonska naprava, ki ima namen krščevati in reševati poganške otroke, domače pa posvečevati.

Ta mladinska ustanova že obstoji 80 let in je doslej že rešila okrog 22 milijonov duš.

»Dejanje svetega Detinstva« je v več ko sto župnijah ljubljanske in lavantinske škofije že vpeljano; pa bi se moglo uvesti tudi v manjših duhovnijah, saj drugega ni treba, kot da se n. pr. v šoli otrokom malo pojasni in priporoči namen sv. Detinstva. Knjižice (letno poročilo: Vestnik D. sv. D.) z mičnimi misijonskimi opisi, lepe podobice (nove) pa vsak poverjenik brezplačno dobi v trgovini K. T. D. (Ničman) v Ljubljani, ali pa lahko ponje pošlje. — Kako se pulijo otroci zanje, pa si nato tudi radi odtrgajo kakega pol dinarja, ali pa poprosijo katerega domačih za mal prispevek, ki ga izroče v namene svetega Detinstva svojem katehetu ali župniku.

Poskusimo povsod! Nekaj je vsak katoličan dolžan storiti za razvoj in razširjanje svete vere. S tem, če priporočamo mladinsko ustanovo: »Dejanje sv. Detinstva«, ne maramo nič okrniti drugih misijonskih družb, ki se jih oklepajo bolj odrastli.

Doslej so se nekatere šole in župnije v ljubljanski škofiji tako odlično sponesle, da je kar veselje; zbirke v posameznih večjih poverjeništvih so znesle kar do 1000 in celo do 2000 dinarjev. Tudi nekateri manjši kraji so se sorazmerno s pičlim številom učencev in učenek naravnost odlikovali.

Naj se zbudi zanimanje tudi drugod; naj ne zaostane dobra volja nikjer, zlasti ne tam, kjer je bilo sveto Detinstvo že kdaj vpeljanol

RAZNO.

Dodatek h kroniki ljubljanske in lavan-tinske škofije. Za kanonika kolegiatnega kaplitja v Novem mestu je imenovan g. Josip Plantarič, dekan v Trebnjem. — Župnija Velike Poljane pri Ribnici je podeljena g. J. Noču, župniku v Železnikih. — (Lavant. šk.) Za kaplana k Sv. Petru pod Svetimi gorami je prišel Stefan Stiper, za I. kaplana v Slovenski Bistrici Ivan Setinc, za II. pa Fr. Klasinc.

Gg. poverjenikom »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega« sporoča škofijsko vodstvo, da je »Vestnik« za l. 1928. v delu in ga bo možno že kmalu dobiti. Da ohranimo pošne stroške v prid misijonstvu, je razpečavanje zopet prevzelo osebje v prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Tam so na razpolago tudi svetinje in sprejemne podobice. — Izkaz denarnih zbirk se sestavlja. Vodstvo prosi, da bi gg. poverjeniki čimprej poslali letošnje nabirke.

ODGOVORI.

»Hišni blagoslov«. Zdi se, da se premalo poslužujete umetnega sredstva, ki zanesljivo pomnožuje blagoslov pri vzgoji in gospodinjstvu: t. j. miloščina. — »Vam manjka srebrne ograje okrog gospodarstva,« je rekel nekoč pobožen mož kmetič, ki mu je tožila, da ji nič več ne gre po sreči. V mislih je imel miloščino, ki naj bi jo delila pomoči potrebnim. In res: pomagalo je.

Modistinja P.: Glede Vašega vprašanja podarjamo ponovno isto, kar smo na dolgo obrazložili v članku str. 152. Kultura nagote je revolucija mesa zoper duha; če pojema čut strahljivosti, je to znamenje bližajoče se katastrofe za vsak narod, kar dovolj jasno potrjuje svetovna zgodovina. In sokrivi tega propada so tudi sužnje nenravne mode, naj se izgovarjajo tako ali tako.

Ivanka - Rim: Sardenkove knjige »Roma« ni več v knjigotrštvu; knjižico Daritev pa lahko naročite pri avtorju: Ljubljana, Pred škofijo 6.

Zlat »očenaš«. Dobili smo prepis neke slabe legende, ki nima nič podobne, da bi bila molitev, dasi bi kdo sodil po naslovu. Pripomba: »Kdor to molitev moli 7krat podnevi in 7krat ponoči, se zveliča« — kaže, da je dotična oseba, ki je list donesla, v usodni zmoti in da se zanaša na navadno vražo, če temu listu ali molitvi (ki pa ni molitev) pripisuje kakšno skrivno moč ali celo tako veljavo, kakor jo označuje končni dostavek. Kakor se vidi, so še vedno vraže med ljudmi.

ZAHVALE.

Mar. družbenka (Ponikva) se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mariji Pomočnici ter škofu Slomšku za hitro ozdravljenje noge i. dr. milosti. — Fr. Repič se zahvaljuje Materi božji, sv. Jožefu, presv. Srcu Jez., sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu P. za prejete milosti. — K. P. se zahvaljuje za večkrat uslišano prošnjo. — Ana Papič se zahvaljuje Jezusu v sv. R. T., Mariji, in sv. Ljiljani za zdravje. — Neimenovana (Ribnica na Poh.) se zahvaljuje presv. Srcu J., Brezmadežni, sv. Tereziji D. J., sv. Antonu P. in škofu S. Stanislavi za pomoč v raznih potrebah. — Fr. Kamin se zahvaljuje Mariji Pom. kr., sv. Luciji, sv. Mali Cvetki za ozdravljenje sorodnice (oči). — J. P. se pristržno zahvaljuje presv. Srcu J. in Mar., sv. Tereziji D. J., sv. An-

tonu Pad. in škofu Tereziji Ledohovski za izboljšanje zdravja neke osebe. — I. Š. se zahvaljuje sv. Luciji in sv. Tereziji D. J. za ozdravljenje očesa. — Tončka M. se zahvaljuje Materi božji in sv. Mali Cvetki za zdravje in za srečno uspelo operacijo. — M. K. iz Črčgovič (Koroško) se zahv. S. Benigni za nenavadno ozdravljenje. — Franc Kuhar iz Selnice o. S. se zahv. sv. Tereziji Det. J. za milost redovnega poklica. — Nekdo se zahvali sv. Mali Cvetki za spreobrnjenje 21letnega mladeniča, ki je imel samomorilne namene; dalje za hitro ozdravljenje dobrotnika S. Celini pa se zahv. za zdravje. — F. B. A. M. se zahvaljuje škofu Slomšku za ozdravljenje. — M. M. se je priporočil v važni duhovni zadevi škofu Slomšku. S tem izpolnjuje obljubljen zahvalo za uslišanje. — A. Vesel se zahv. Materi božji, sv. Antonu, sv. Vidu in sv. Mali Cvetki za ozdravljenje.

PROŠNJE.

K. P. se priporoča Materi božji, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J. in vsem svetnikom za zdravje sestre. Posebej se priporoča Materi božji za srečno izvolitev stanu. — Neimenovana gđena se priporoča v molitev. — Družbenka Mar. se priporoča najsv. SS., sv. Jožefu, sv. Antonu za zdravje in premag. skuš., sv. Duhu za razsvetljenje, škofu Slomšku za spreobrn. brata in dr. zadeve. — Oseba iz Trebnjega se priporoča najsv. SS., sv. Družini za mir in kršč. življenje v družini in za vreden prejem sv. zakr.; sv. Mali Cvetki, S. Celini in S. Benigni pa za spoznanje pravega poklica. — R. H. (Trbovlje) se priporoča v molitev dobrih vernikov, ter priprošnji Matere božje, sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu Pad. za zdravje. — Neka mati iz Trsta se priporoča v molitev za pravi poklic njenega sina. — Neka mati priporoča žal. Materi božji, sv. Jožefu in škofu Slomšku svojo izgubljeno hčer; sebe pa presv. SS. in sv. Tereziji v dosego raznih namenov. — Neimenovana priporoča molitvi (za duše v vicah) nekega mladeniča, da bi zadobil pravo modrost in pamet. — Mar. Kalan (Ljubljana) se zahvaljuje škofu Slomšku za ozdravljenje. — J. K. se priporoča presv. SS. Jez. in M., sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J. za spreobrnjenje moža, za sv. blagoslov in za to, da bi se ukradene stvari našle.

DAROVI.

Za misijone: Neimenovana iz Moravč 100 Din; neimenovana oseba 20 Din.

Za bosanski odsek: Družbenica v Trebnjem — obhajilni plašček.

Kje ste bili angelci?

Otrokom in drugim za božič — zapel Al. Mav C. M. Nova skladnica stane Din 3.—.

Prilogi: Georg Fulgner, Berlin, Neukölln, Ringbahnstrasse 24: Pljučne bolezni so ozdravljive. — L. Ž. Konjović, Beograd, Pozorišna 47: Priporočilo srečk državne loterije.

Bogoljub velja v l. 1929

za posamezne naročnike

za vse kraje v Jugoslaviji	Din	20.—
» Avstriji	šil.	3.—
» Italiji	lir	8.—
» Češko-Slovaški	Kč	15.—
» Franciji	frank	12.—
» Ameriki	dol.	—50

Koledar Apostolstva molitve za december 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: Delo za zedinjenje ločenega Vzhoda.

Misijski mesečni namen, blagoslovljen od sv. očeta: Isti kot glavni namen.

Mesečni zaščitnik: Sv. František Ksav. (3. dec.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sobota	Kasijan m.	Sv. Cerkev v Mehiki in Rusiji	Ljub. Jožefin	Dobrovnik
2 Nedelja	1. adv. Bibi ana	Posvetitev družin Srcu-Jezusovemu	Boh. Bistrica	Turnišče
3 Poned.	Franc Ksav. s.	Društvo za širjenje vere	Losice	Studenci Mb.
4 Torek	Barbara d. m.	Srečna smrt okorelih grešnikov	Zagorje ob S.	Maribor usm.
5 Sreda	Saba o.	Naši delavci zunaj domovine	Metlika	"
6 Četrtek	Nikolaj š.	Srečne zakonske zveze	Novo mesto	Limbuš
7 Petek	Ambrož š.	Pospesjevalci(ce) pobož. Srca Jezus.	Mošnje	Ruše
8 Sobota	Brezn. S.D.M.	Marijine družbe v Sloveniji	Ljub. stolnica	"
9 Nedelja	2. adv. Peter F.	Zadeve naših škofov	Kamnik	Sv. Lovrenc P.
10 Poned.	Lavret. M. B.	Medsebojna ljubezen	Kokra	Puščava
11 Torek	Damaz p.	Sv. oče in njegovi nameni	Studenec	Mb. Magdal.
12 Sreda	Aleksander m.	Vzgoja zapuščene mladine	Šk. Loka urš.	"
13 Četrtek	Lucija d. m.	Skrb za čisto življenje	Dražgoše	"
14 Petek	Alfred	Prejemanje zakramentov v adventu	Orahovo	Sv. Duš. O. v.
15 Sobota	Kristina d.	Dober tisk. Bogoljub Glasnik	Zagradec	"
16 Nedelja	3. adv. Evzebij	Srednješolci in visokošolci	Adlešiči	Sv. Križ Mb.
17 Poned.	Lazar š.	Obiskovanje nedeljske sv. maše	Sorica	Selnica
18 Torek	Gracijan š.	Državni in narodni voditelji	Turjak	Lj. Sv. Kungota
19 Sreda	† Urban p.	Molitev za dobre duhovnike	Lipoglav	S. Marj. Pesn.
20 Četrtek	Kristijan	Misijoni. Duhovne vaje	Krašnja	Maribor šol. ss.
21 Petek	† Tomaž ap.	Sinovska pokorščina škofom	Sava	S. Barbara Slg.
22 Sobota	† Demetrij m.	Zatiranje slabega tiska	Ovsiše	S. Martin Vur.
23 Nedelja	4. adv. Viktorija	Širjenje samo dobrih listov	Lj. Marijan.	Sv. Peter Mb.
24 Poned.	† Adam in Eva	V vsako hišo nabožni list	Harije	"
25 Torek	Božič. Roj. J. K.	Hvaležnost Zveličarju	Vipava	Maribor franč.
26 Sreda	Štefan m.	Junaštvo v sv. veri	Postojna	"
27 Četrtek	Janez Ev. ap.	Branje sv. pisma	Vrh p. Vinici	"
28 Petek	Nedolžni otr.	Evharistična vzgoja otrok	Rateče	Kamnica
29 Sobota	Tomaž š. m.	Pogosto sv. obhajilo	Semič	Maribor stoln.
30 Nedelja	Osm. božiča	Redovniški poklici	Kočana	Maribor stoln.
31 Poned.	Silvester p.	Zahvala za prejete dobrate	Ljub. bogosl.	"

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

Misijonar Urban Nežmah †. Po sklepu uredniškega dela smo prejeli sporočilo, da je na god sv. Leopolda pozval božji Sodnik po plačilo zvestega, gorečega, ponižnega misijonskega duhovnika, zlatomašnika Urbana Nežmah-a. Pokojni starosta misijonske družbe v Sloveniji — dosegel je lepo starost 86 let — je skoraj neprestano deloval kot pridigar in spovednik pri cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani. Tekom svojega misijonskega udejstvovanja je imel okrog 400 misijonov in okrog 100 duhovnih vaj za razne stanove. Zadnja leta je bil priljubljen dušni

pastir ubogih oskrbovancev v hiralnici svetega Jožefa. Ko so mu moči opešale, da ni mogel več iz hiše, je pa še prav do zadnjega v pritlični kapelici domačega zavoda z veseljem ustrezal številnim duhovnikom, ki so ga klicali za sv. spoved. Kako hitro je bil vselej pri roki! Kako ljubeznivo je znal potolažiti! Kako točno in zadovoljivo je znal rešiti razne težkoče in odgovoriti na vprašanja, tičoča se moralke in vesti. Naj mu dobrotljivi Bog bogato poplača vso skrb in gorečnost za rešitev duš! Naše molitve so mu zagotovljene.

Položnice

za obnovitev naročnine za l. 1929 prejmo v tej številki vsi, ki doslej prejemale Bogoljuba na svoj naslov. — Cena listu ostane ista. — Poslužite se jih prav kmalu!

Otrok

Poglavja o vzgoji. — Pravkar je izšla v založbi K. T. D. (Ničman) v Ljubljani nova knjiga z zgorajšnjim naslovom. — Ocena prihodnjich.



DECEMBER

XXVI. LETNIK

1928

Za praznik Brezmadežne.

Pri Gospodu sem bila v začetku njegovih potov, preden je kaj ustvaril od začetka. Od vekomaj sem postarljena in od nekdanj, preden je bila zemlja. Ni bilo še breznov in jaz sem bila že spočeta.

(Preg 8, 22—24.)

Sovraštvo bom postavil med teboj in ženo, med tvojim in njenim zarodom: ona ti bo glavo strla in ti boš zalezovala njeno peto.

(1 Moz 3, 15.)

»Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami!«

(Lk 1, 28.)

Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju.

Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen, in je njegovo ime sveto.

(Lk 1, 47—49.)

Veliko znamenje se je prikazalo na nebu: Žena obdana s solncem in luna pod njenimi nogami in na njeni glavi krona dvanajstih zvezd.

(Raz 12, 1.)

Moje veselje je, bivati s človeškimi otroki. Zdaj torej, otroci, poslušajte me: Blagor njim, kateri se drže mojih potov! Poslušajte nauk in bodite modri, in nikar ga ne zametujte. Blagor človeku, ki me posluša in čuje pri mojih vratih vsak dan in name pazi pri podbojih mojih duri. Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda.

(Preg 8, 31—35.)



Brezmadežni.

Fr. Neubauer.

Ti najsrečnejša
vseh zemeljskih otrok!
Ti najčistejša,
največji čudež božjih rok!
Ti najsvetejša!
Od Tebe svet je bolj le Bog.
Ti čista, sveta tisti hip,
ko Stvarnik vsega hrepenenja,
Začetnik vsakega življenja
srcá Ti vzbudil je utrip.
S svetóstjo že odlikovana,

odkar Te je spočela Ana!
Oj sreče veličina,
ki si dosegla jo edina!
Vse misli mi nad njo strmé,
vse želje mi po njej kipé!
In pesmice, srcá izlivi,
trepečejo v zavesti živi,
kako jim je slaboten glas,
ki rad opeval Tvoj bi kras!
In vendar pesmica Ti poje,
zamaknjena v krasote Troje.



Kakor vzhajajoča zarja.

(Za 8. december.)

Dr. Fr. Jaklič.

Ob zelenju in cvetju, ki na praznik Brezmadežne ljubeče obdaja njene kipe in slike; ob pogledu na strnjene vrste kongreganistov in kongreganistinj, ki ji obnavljajo svoje posvečenje; ob zavesti, da se ob tem Marijinem najlepšem prazniku po vseh deželah zemlje v vseh jezikih človeštva dvigajo prisrčne molitve k nebeški Gospej, — ob teh sladkih mislih se vprašajmo: Kdo je Marija? Ali je ona res tako vzvišeno bitje ter ali ima človeštvo v njej res toliko, kot smo doslej mislili? Poglejmo, če imajo oni protestantje in anglikanci prav, ki hočejo zopet obnoviti njeno češčenje, in če se morda ne motijo one plemenite, pa neverne duše, katere s hrepenenjem presenečeno gledajo v ta vzor, ki jim je ves tuj, obenem pa tako mil. Torej kdo je Marija?

Da se odstrani marsikateri pomislek in nesporazum, je treba dobro poudariti tole: Nekaj drugega je Marija, kot nam jo pokaže božje razodetje in nauk Cerkev; nekaj drugega je sijaj, s katerim je verno človeštvo obdalo to vzvišeno Marijino resničnost; in nekaj čisto drugega so lepe človeške misli, ki so jih nekateri zamislili, potem pa strnili v nadzemske sanje, rekoč: »Glejte, to je Marija!«

Marija ni vsota vseh lepote in milin, ki jih izražajo njene slike in pesmi; Marijine vzvišenosti ne sestavljajo naši človeški zamisleki. Resnična Marija ni to, ali bolje rečeno, ni samo to. Ona je namreč božji zamiselek, božja tvorba, od Boga proizvedena resničnost; zato stoji neskončno visoko nad vsakim omejenim človeškim doumevanjem. Lepi so nazivi in ljubke so prisposode, ki jih izrekajo o nebeški Gospej Lavretanske litanije in spisi cerkvenih pesnikov in pisateljev. Toda vedimo, da vsaka primera sicer res nekaj resničnega pove o Mariji, ne more pa docela izraziti vsega bogastva njenih odlik ter nam ga včasih še celo zakrije, namesto da bi ga nam odkrila.

Kaj mi torej pove verski nauk o Mariji? Kaj mi potem dostavi moderna znanost o njej?

V odgovor naj nam bodo tri velike, osrednje resnice o Mariji, ki jih hočemo kar sproti premotriti z vidikov novejšega dušeslovja.

I. Bogorodica.

Prva in temeljna verska resnica o Mariji, ki jo je katoliška Cerkev verovala vsa stoletja in je bila l. 431. zaradi takratnih krivovercev na vesoljnem cerkvenem zboru v Efezu proglašena, se glasi: Marija je mati božja. Vsi seveda to dogmo spoštljivo sprejememo.

Moderno dušeslovje pa nam pokaže to Marijino božje materinstvo v novem, prelestnem čaru. Opozori nas namreč na velevažno vlogo sleherne matere do nje-nega otroka, o kateri pa človeštvo do zadnjih desetletij ni dovolj vedelo. Mati namreč — tako uči ta znanost — ni le zgolj nosilka deteta, ki mu je dala telesnost. Marija torej ni bila zgolj »Skrinja zaveze« in »Hiša zlata«; ni bila le kot zlat okvir, ki sliko le nosi in poudarja, a ji je vseeno ves tuj. Med otrokom in materjo je marveč najtesnejša zveza in največja podobnost tudi v duševnosti. Vse dušne lastnosti, naagnjenja in vrline so namreč v telesnosti, osobito v živčevju, zasidrane, če že ne naravnost povzročene. Da je ta človek takega in takega značaja, da mu potekajo misli in da se mu razvijajo čustva in teženja ravno na ta način, ne pa kako drugače; kratka; da ima ravno te duhovne lastnosti tako rekoč že prirojene, je ravno odtod, ker ima njegovo živčevje, ta najfinejši del človeškega telesa, ravno take lastnosti in posebnosti. Ko torej preide po materi telesnost v otroka, preide z njenimi telesnimi svojstvi tudi v mnogih ozirih svojstvenost njene duše vanj.

Ko je torej Bog odbral Marijo za telesno mater večne Besede, je hotel s tem tudi, da ji bodi Jezus podoben po duši, in sicer še tem bolj, ker on kot človek ni imel očeta ter je vsa telesnost prejel zgolj od matere.

Ali ni že ta misel tako lepa, da je bil namreč Jezus po telesu ves sličen Mariji? Imel je njene poteze obraza, — seveda z moškim poudarkom; imel je njene oči in njene lase, njeno postavo in hojo. Ko se je igral in je hodil in govoril, so znanci videli v njegovih kretnjah in gibih in načinu izražanja materine kretnje in značilnosti iz njenih mladih let. Marijine telesne lastnosti so se videle v sinu, ki je bil hkrati Bog. Kolika odlika zanjo!

A še vse lepša je misel, da je bila Jezusova duša s svojimi lastnostmi in nagnjenji veren odsev in odjek Marijine duše, to pa zato, ker je dobil od nje telesnost, torej tudi živčni sestav, ki je s tisočeriimi vezmi zvezan z dušo, da jo po svoje določi in oblikuje. Vse Jezusovo najgloblje in najplemenitejše dušno delovanje je bilo, da se tako izrazimo, po Marijino pobarvano; način in potek Marijinih misli, čustev in teženj je prešel tudi na Bogačloveka. Hotel je imeti najpopolnejšo dušo, a hotel jo je imeti ravno po materi in od matere. Kako lepa je torej morala biti Marijina duša, da jo je hotel imeti Jezus za svojo podobo! To, da je ljubil ptice pod nebom in lilije na polju; da je bil prijatelj otrok; da je imel nežen smisel za prirodne lepote; da je vzdrhtel ob prijateljevem grobu; da je znal tako mehko položiti roko na bolnikovo čelo: — tudi vse to je hotel podedovati od Marije.

O kdo bi mogel to dušno materinstvo Bogorodice do vseh podrobnosti izpeljati! In sleherna od teh podrobnosti bi bila čista resnica, ne pa zgolj pesnikov sen. Znanost tako pravi.

II. Brezmadežna.

Iz vzvišenosti Marijinega božjega materinstva pa lepo odseva in sledi tudi resnica, da je morala biti ta Bogorodica v vseh ozirih brez najmanjšega madeža.

Ker je hotel namreč Jezus imeti v vseh ozirih prečisto in presveto dušo, in ker je otrokova duša zaradi živčnih podobnosti podobna materini duši, je jasno, da je morala biti Marija po duši vsa lepa, brezmadežna.

In sicer tu ni dovolj, da Marija ni storila nikdar nobenega osebne ga greha. Saj bi lahko kljub temu prešle na Sina one zle lastnosti in ona zla nagnjenja, ki so bila v prednikih in prehajajo na potomce. Zopet nas namreč moderno dušeslovje pouči, da preidejo na potomce potom telesne sorodnosti tudi dušne sorodnosti dedov in pradedov. Kakšne pradede pa je imel Jezus? S kakšnimi predniki je bil po materi v zvezi?

O le pomislimo na žalostno vrsto od Adama preko Jude in Tamare in Davida in Betsabeje in Salomona in toliko kraljev, o katerih pravi sv. pismo, da »so delali zlo pred Gospodom! Kako nečastna vrsta odpadnikov in morilcev, nasilnežev in pre-

suštnikov, ki so večkrat ubogali silo in strast in maščevalnost, kot pa svojega Boga!

Marijina duša je torej morala biti čisto izločena iz te žalostne vrste; če bi bilo namreč prišlo kaj od te žalostne naplavine vanjo, bi bilo prešlo to tudi na Jezusa. Od prvega zemskega bivanja torej ni smela imeti nič skupnega s predniki; biti je torej morala brez slehernega madeža spočeta. Tu je bil pa potreben čudež; in zgodil se je na njej. Bogorodica je bila ono čistilno sito, ob katerem in pred katerim se je ustavilo vse blato prejšnjih rodov. Bila je neoskrunjena zemlja, iz katere je dobil zemsko življenje »novi Adam«, Jezus Kristus.

Kako lepo torej sledi iz resnice o Marijinem božjem materinstvu resnica, da je morala biti spočeta v vsej brezmadežnosti!

III. Naša mati.

Ko pa strmimo v ta božji umotvor, v blestečo Marijino vzvišenost, nas morda hipno obide žalost, ob misli namreč, da je Marijino povišanje morda hkrati njeno odtujenje od nas, ki smo pod jarmom izvirnega greha in nas težijo osebne pregrehe in zla nagnjenja. Ali nam niso veliko bliže svetniki, ki so se morali po zmotah in zablodah polagoma dvigati iz temnih globin k vrhovom svete božje bližine in bogopodobnosti ter torej dobro vedo, kaj je slabost in greh in kes? In ali nam ni celo Jezus mnogo bliže, ne le kot Bog, »v katerem živimo, se gíbljemo in smo«, ampak tudi kot človek, saj je bil za nas izkušan v trpljenju, pozna našo slabotnost in ga je bila v dneh zemskega bivanja sama prizanesljivost s človeškimi slabostmi in padci. Marija pa, to skrivnostno bitje, — ali ne stoji le previsoko nad nami? Ali nam ni le preveč oddaljena in zato — tuja?

Ne, ni nam tuja. Ko ji je namreč Bog po Gabrielu ponudil božje materinstvo, ji je tudi pojasnil, da se bo Sin božji večlovenil zato, da bo odrešil človeški rod; da bo torej ona zato postala mati božja, da bo nam dobro. Marija je torej prejela svoje nadnaravne odlike zaradi nas, naša duhovna beda in nesreča jih ji je priklivala in dala. Ne le, da je ona našega rodu, ampak je po vsej svoji nalogi in vzvišenosti kar najtesneje spojena z nami. Naša revščina in njeno božje materinstvo sta neločljivo združena. Ni se nam torej več plaho umikati pred njo, — v svojem srcu nas ima zapisane.

»Kdo je ona, ki pride kakor vzhajajoča zarja, lepa ko luna in izbrana kakor solnce?« Na to vprašanje vemo sladki odgovor: To je dika našega rodu, naš up, naša pomočnica in dobrotnica, naša — mati.

Da, podobo Brezmadežne oblije naenkrat nadzemska milina in naše srce ji

sme zašepetati to najslajšo besedo, besedo — mati. In nebeška Gospa stopi iz svojih skrivnostnih višin k nam, prav poleg nas, ter nam reče v dihu svoje neizrekljive materinske ljubezni:

»Otrok moj, — ti moj ubogi, moj preljubi otrok!«

Ali ni rešitve zame?

Andrej Orehek.

Poslal si mi, ljubi Mirko, prelepo pismo, polno skesanega priznanja, polno obžalovanja nad preteklostjo. Potem praviš: »Res sem slabo živel, ali je kdo kriv? Ljubeče vzgoje dobre mamice nisem poznal. Umrli mi je prezgodaj. Ko sem pustil šolo — saj veste, da imam dva razreda gimnazije — sem bil docela prepuščen samemu sebi. Oče se zame ni zmenil, da sem le delal, da sem le bil jutraj pravočasno pokonci, pa je bilo dobro. Kje sem bil in kje sem hodil ponoči, me ni nikoli vprašal. Od doma smo premožni. Vaški fantje, suhega grla in suhih žepov, so komaj čakali, da sem dopolnil šestnajsto leto. Sprejeli so me medse, da sem zanje plačeval. Z veseljem in ponosom sem odštel težke denarje za fantovsko bratovščino. Nemilo so me prevarali za mojo lahkomišno dobrodušnost. Zapeljali so me v življenje, ki je obžalujem. Ko sem bil prišel iz ljubljanskih šol, sem vstopil v Marijino družbo, pa kaj hitro so me izključili, ko sem zašel med odrasle fante. Smejal sem se jim in zbijal šale nad sivolasim župnikom. Kako globoko sem padal, sem že omenil. To ponočevanje, popivanje in nečedno življenje je trajalo polnih šest let, dokler nisem po drugem naboru odrinil k vojakom.

Od dolgega časa sem tam začel prebirati »Bogoljuba« in »Mladost«, ki ju je dobival pameten tovariš. Pred mojimi očmi se je začel odpirati nov, doslej mi neznan svet. Mnogo sem bral, mnogo razmišljal. Ker nisem poznal molitve in njene moči, je milost božja, ki me je že iskala, ostajala neplodovita v meni. Še več! Ko sem po devetih mesecih službe prišel na dopust, so me stari domači prijatelji zopet zajeli in potegnili v žalostni svoj vrtinec. »Tudi vojaščina ga ni izmodrila, fant je izgubljen,« so sklenili izkušeni ljudje. Pa ni bilo tako. Ko sem prišel nazaj k vojakom in v družbo prej omenjenega tovariša, ki je bil

moj angel varih, sem bridko obžaloval, da sem bil tako neumen in dobrim sklepom tako nezvest. Začel sem moliti. Saj molitve doslej nisem niti poznal. Ne mislim molitve, ki se po družinah skupno opravlja, ampak ono pristrčno, iz notranje potrebe izvirajočo molitev, h kateri me nič in nihče ne sili razen moje duše, ki je kar vpila, naj molim in zopet molim. Kadar sem bil sam, sem padel k trdi svoji vojaški postelji in klical k Bogu, naj se me usmili, naj mi pošlje pomoči. »Spoznam in priznam, moj Gospod, da nisem živel krščansko. Napelji me na pravo pot! Služiti Ti hočem zana-prej po najboljših močeh, popraviti hočem pohujšanja, ki sem jih zagrešil in ki me žgo kakor žerjavica; z dobrimi deli, s premagovanjem samega sebe hočem izbrisati pred stolom Tvoje pravice svoje strašne padce. Ampak pomagaj mi, Gospod! Ne vzdržim brez Tebe, dvigni me k Sebi, ker sem tako slab, ker je moja volja kakor volja razvajenega otroka!«

Vojaške mesece sem doslužil. V »Bogoljubu« sem bral, da se bodo baš tiste dni, ko sem zapuščal vojašnico, v Ljubljani pri jezuitih pričele duhovne vaje za fante. Priglasil sem se in se jih udeležil kar med potom od vojakov. Ne bom popisoval, kako se mi je godilo v tej božji hiši; rečem le, da so bili to doslej v mojem življenju najsrečnejši dnevi, žal, da so bili le trije, ostal bi bil najrajši za vedno tam.

Doma skušam živeti, kakor sem bil pri duhovnih vajah sklenil. Pred nekdanjimi tovariši bežim. Vidim, da ni druge pomoči kakor beg, če hočem, da me zopet ne spravijo medse. Grdo me gledajo; preklinjajo me in zabavljajo, ker ni več mojih dinarčkov in mojih literčkov. Ob nedeljah hodim redno k sv. maši v domači stol. Sram me je, da sem toliko let ostajal skoraj vedno zunaj cerkve. Če le utegnem, grem k sv. maši tudi ob delavnikih in tudi k svetim zakramentom pristopam skoraj

vsako nedeljo. Najrajši sem sam; delam in z delom se motim. Živo čutim resnico besed, ki sem jih slišal pri duhovnih vajah: »Fantje, če hočete imeti mir pred skušnjavami, delajte veliko in veliko molite!«

Nekaj pa me nepopisno boli: tako sem sam, nihče ne mara zame. Slabi me ne marajo, ker jih jaz ne maram, dobri se me ogibljejo, ker mi ne zaupajo. Tri dobre mesece sem že doma, pa me še vedno nočejo sprejeti nazaj v Marijino družbo. Bil sem pri gospodu župniku. Zelo prijazno me je sprejel; ponudil mi je stol in postregel celo z grozdom. Ali ko sem omenil, po kaj sem prav za prav prišel, je zmajeval s sivo svojo glavo.

»Treba bo počakati, Mirko, ne bo drugače.«

»Opravil sem duhovne vaje.«

»Vem, da si jih opravil. Sporočili so mi iz Ljubljane.«

Ko je nezaupljivi gospod slišal, da sem bil pri jezuitih, je vprašal gori, če sem bil res tam. Zbolelo me je, premagal sem se.

»Zdaj že tri mesece ravnam, kakor so me gospodje poučili.«

»Tri mesece, Mirko, ni še tri leta in ni še trideset let.«

»Trideset let?«

»Da, trideset let! Najmanj toliko boš še živel, če boš zdrav, to se pravi, poboljšati se moraš trajno, če hočeš zopet postati Marijin sin.«

Kakor omamljen sem odhajal iz župnišča. Tri leta, trideset let! Nazaj sprejeti me nočejo! Tam, kjer sem upal najti tolažbe in bodrila, naletim na tako trdo, neusmiljeno besedo. Kako me to boli, kako me to strašno boli! ... Obračam se sedaj do Vas, ki ste bili pred leti moj katehet, in Vas prosim, povejte mi, ali res ni rešitve zame? Tako silno me ta osamljenost in to nezaupanje boli, da bi skoraj obupal, pometal vse dobre sklepe čez plot in se vrnil med stare pajdaše. Kar slišim jih, kako grozovito se bodo norčevali iz mene, če pride to moje ponižanje do njih hudobnih ušes. Podpira me samo misel, da mi je Bog pravičnejši nego svet, le pri Njem, le v molitvi dobivam še nekaj tolažbe in miru.«

Tako Tvoje pismo, Mirko, in dovolil si mi, da je smem porabiti za javnost.

Tukaj gre za dve veliki stvari, dobri prijatelj: za pohujšanje, ki si je dajal s prejšnjim svojim življenjem, in za trajnost Tvojega poboljšanja.

Lahko je: dobro ime izgubiti, ali težko si je nazaj pridobiti. Sam priznavaš, da si marsikaterega svojih mladostnih norost-

nih tovarišev zapeljal v velike nespameti in tudi v težke zablode. Kaj bi si ti zapeljanci, vse te žrtve Tvoje bivše popačenosti mislili, če Te naenkrat zagledajo v družbi Marijinih sinov? Svet ne gleda v Tvojo dušo, ne vidi Tvojega obžalovanja, ne Tvojih skesanih solz. V notranjost vidi samo Bog. Zato je On s Teboj lahko usmiljen, in tudi je, zanesi se na to; saj je zgubljene pa zopet najdene ovčice tako neskončno vesel. Toda svet je samo mrzlo pravičen, usmiljenja ne pozna veliko. In ta svet, okolica Tvojega dosedanjega življenja deloma noče, deloma ne more verjeti v resničnost Tvojega poboljšanja. Slabi nočejo verjeti, da so Te za vedno izgubili. Radi bi Te spravili nazaj. Pa tudi preočiten zgled spreobrnjenja si jim, ki jih peče prav zato, ker ga sami nočejo posnemati. Zato pravijo kratko, da si hinavec. Na njih norčevanje se ponosen fant, kakor si Ti, ne bo oziral; veš, kaj delaš, in veš tudi, da prav ravnaš. Njih vpitje in zasmeh je renčanje lačne zverine, ki si ji izpred žrela potegnil oglodano kost. — Dobri pa zdaj še ne morejo verjeti, da si res njihov. Preveč je že bilo žalostnih zgledov, da je ta in oni, ki je kazal poboljšanje, zašel zopet v staro življenje. Prav ima gospod župnik, da je treba počakati, ne sicer tri leta, še manj trideset let; toda svet mora pozabiti Tvoje nerodnosti. Čudno je sicer, da je toliko besedičenja, če kreneš s slabe poti na pravo; če bi bil pa vedno na slabi poti, bi se pa malokdo pritoževal. Toda tako je, in s tem mora predstojništvo Mar. družbe računati. Zato potrpi, Mirko! Sprejmi svojo osamljenost kot časno kazen za grešno preteklost. Saj bo kratka. Ne bo dolgo, in padli bodo pri dobrih predsodki in pomisleki, in sprejeli Te bodo medse prijateljski in prisrčno.

Ali še nekaj je, kar ima Vaš gospod župnik v svoji previdnosti pred očmi. Če si dovolj ponižen, je Tvoje poboljšanje trajno; če nisi ponižen, boš kmalu spet tam, kjer si bil. Če boš preskušnjo navidezno trde gospodove besede sprejel in prenesel ponižno, kažeš, da si se naučil velike resnice: »brez ponižnosti ni nobene čednosti«, če pa ne, je dokaz, da je Tvoje kesenje samo slučajno brez notranje poglobitve. Tega se gospod boji. Ko bo pa videl, da Ti je sicer hudo, ker Te še ne sprejme, a ponižno vztrajaš pri svojih dobrih sklepih in od prave poti ne odnehaš, bo kmalu drugega mnenja. Saj dobrega in poštenega srca nobena reč tako ne gane kakor skesano priznanje in ponižno poboljšanje. Gospod ve, kako je človek sla-

botna stvar, kakor kapljica na drevesnem listu, ki se veter z njim poigrava. Nihče ne stoji tako trdno, da bi ne mogel omahniti. Dobrohotno moramo soditi druge, da bomo sami našli usmiljenje. Zato pogum, Mirko, in vztrajaj moško pri dobrih sklepah! Ko boš dosegel svoj namen, ki po njem tako hrepeniš, in postaneš tudi pred svetom

zopet Marijin otrok, mi sporoči, da se pri sv. daritvi Bogu zahvalim za milost. Saj pred Njim si že Marijin sin. Kako vesela Te je nebeška Mati! Izprosila Ti bo dušni mir, božjemu otroku božjo tolažbo, milost in notranjo moč. Bodi ji v ponižnosti hvaležen!



Pisma svetni inteligenci.

Dr. Fr. Debevec.

Alkimisti srednjega veka so se na vso moč prizadevali, da bi iznašli način, kako pretvarjati manj plemenite rude v dragoceno zlato. Akopprav niso docela dosegli svojega cilja, vendar se imamo baš tem silnim naporom in mnogim kemičnim poskusom zahvaliti za lepo število iznajdb in novosti na polju kemije.

Neštetokrat pride človeku na misel: Umreti bom moral; leta mojega bivanja na tem svetu so seštet; nato se pa prične večno posmrtno življenje. Kakšno bo? Kje se bo odigravalo? V nebeški sreči ali v pogubljenju? Tale besedica »večno« nas pretresa, nam daje misliti.

Vse, karkoli se bo na onem svetu z nami vršilo, vse to bo le neizogibna posledica našega življenskega udejstvovanja na tej solzni zemeljski grudi.

Posmrtno večno srečo si je treba res zaslužiti, priboriti. Ta borba, to kupovanje večnostnih vrednot naj se vrši dan za dnev, teden za tednom, leto za letom. Sejmarških šatorov, prodajalen, bazarjev, razkošnih velikih trgovskih palač za te dušne potrebščine nam ni prav nič treba šele iskati. Desno in levo, korak na korak, z vsako mislijo, vsako kretnjo, vsakim delom slednji trenutek lahko izbiramo po želji in volji: zdaj drobnjarijo (molitvice, žrtvice, mala dobra dela, vzdih in kratke misli na Boga in božje resnice itd.), zdaj važnejše, nujnejše potrebščine za notranjo opremo naše duše. Kakor v zidani hiši rābimo mize, stole, zavese, prte itd., tako bodi tudi notranjščina naše duše okrog in okrog tapcirana s prekrasnimi preprogami posvečujoče milosti. Slednji dan obrišimo dragocene stene svojega duševnega doma prahu in nečistoče, slednji dan pogledimo, da-li so zavese dobro pritrjene, da-li ne popušča kateri izmed drogov (= vera, upanje, ljubezen), ki nosijo šator; vestno preštejmo, ali so še vsi diamanti in rubini, smaragdi in safiri (= raz-

ne kreposti) vpleteni v preproge in blazine. Pazljivo in skrbno se tudi ozrimo izven šatora, ako se ni morda prikradel neprijatelj s hudobnimi nameni in naklepi (= slaba lastna nagnjenja, zle priložnosti, hudobni ljudje).

In ko je vse v redu, poglavitna nujna dela v hiši naše duše opravljena, kaj potem? Ko smo končali svoja redna vsakdanja opravila (= jutranja in večerna molitev, sv. maša ob nedeljah, druga dnevna duhovna opravila), potem nam preostane še dvoje nalog: zbirati, delati to, kar bo prej ali slej potrebno pri domu (prejemanje sv. zakramentov, molitve, žrtve, dobra dela) ter posvečati vsa, tudi takšna dela, ki sama po sebi še niso namenjena v slavo božjo in čuvanje posvečujoče milosti, našemu Stvarniku.

Tako smo torej dospeli do točke, ki jo želimo posebno poudariti: z misli dobrega namena.

Čudno ali vendar je res, če rečemo, da se dober namen prične prav ceniti in pojmovati šele potem, ko gre versko življenje poedinca po varnem tiru. Ako pa o tem le malo bolj razmišljamo, se nam zadeva zdi prav umljiva. Le oni človek, ki prav pojmuje osnovna verska načela, more pravilno umevati in upoštevati resnice in naloge, ki so sicer v tesni zvezi z življenjem po veri, vendar pa jih ne prištevamo v osrčje verskih nauk. To velja zlasti za poznavanje vrednosti dobrega namena.

Kako lepo poglavje je to! In kako dragocene koristi donaša, če ga vsak dan prav obujamo!

Ubijaš in mučiš se z delom ves dan. Zvečer si misliš: No, danes sem mnogo napravil. — Mogoče, mogoče pa tudi ne. Za vernega kristjana so pomembna in zaslužna le ona dela, ki so bila storjena z namenom, da proslave in počaste Boga, ki nas je iz nič ustvaril.

Noben tudi najneznatnejši čin bi ne bil mogoč brez volje božje. Noben dih, noben korak, nobena kretnja, nobena misel in nobeno čuvstvo bi ne bilo mogoče brez Boga. Pri Bogu pa imajo vrednost in zasluženje le ona dela, ki so bila storjena z dobrim namenom, to je v počaščenje in proslavo božjo. To velja pravtako za sveta in dobra dela v ožjem smislu (n. pr. molitev, žrtve, miloščina itd.), kakor tudi za dela, ki so sama po sebi brez škode, pa tudi brez posebnih višjih koristi; n. pr. če študiram, pišem, oskrbujem razna popravila v hiši, cepim drva, se sprehajam, počivam itd. — Dela, storjena s slabim namenom (n. pr. da komu škodim; se silim v ospredje in baham), seveda v nobenem slučaju ne morejo biti ne dobra, ne zasluzna.

Vdova, ki je v templju darovala dva novčiča z najčistejšim namenom, je darovala več kakor vsi drugi darovalci s svojimi tolarji, ne zato, ker je bila morda najbolj uboga, temveč ker nobeden od ostalih ni imel lepšega, čistejšega, nesebičnejšega namena. — Tele stavke čitamo v »Cvetju« (l. 1927., 7.—8. zvezek): Nek služabnik je bral knjigo, ki jo je spisal učen redovni mašnik. Ko ga sreča, mu reče: »Častiti gospod, vas čaka pri Bogu veliko plačilo zaradi knjig, ki ste jih pisali.« — Mašnik mu odvrne: »Ljubi prijatelj! Na dan sodbe bodo moje knjige in vaše metle imele isto vrednost. V slučaju pa, da ste imeli vi pri pometanju čistejši namen nego jaz pri pisanju omenjene knjige, boste vi prejeli večje plačilo in boste nad mene povzdignjeni.«

V istem zvezku »Cvetja« beremo tudi sledeče: O Devici Mariji govorimo, da je polna vzvišenih čednosti, da presega v svetosti angele in svetnike. Pa povejte, kaj je vendar Marija tako velikega storila? Če prebiramo njeno življenje, ne najdemo zapisanih nobenih žarečih čednosti, nobenih izredno dobrih del. Sicer beremo, da ji je Gospod storil velike reči; ne beremo pa, da je sama delala velike reči. Posebnosti ni mogla delati Marija, saj je bila tako samotna, nenavadno uboga, ma-

lo poznana, povsod pozabljena. V svoji nazareški hišici je živela čisto preprosto in je opravljala vsa dela, ki jih nalaga gospodinjska dolžnost. — V čem je bila njena velika čednost? Le v tem, da je delala vse iz popolne ljubezni do Boga.

Kaj je torej slehernemu katoliškemu inteligentu o dobrem namenu treba znati?

Prvič: Dobra dela so taka dela, ki so po volji božji in jih s pomočjo božje milosti storimo iz Bogu dopadljivega namena.

Drugič: Tudi indiferentna dela postanejo po dobrem namenu dobra. Obujajmo vsako jutro dober namen.

Tretjič: Če hočemo pozlatiti, storiti zaslužna vsa svoja dobra dela in misli (= če hočemo biti dušni alkimisti), moramo skrbeti, da bomo vsekdar v posvečujoči milosti božji.

Dober namen se obudi n. pr. takole: Tebi v čast, o Bog, bodi vse, kar bom danes mislil, delal, trpel. Dobro je, da obudimo dober namen tudi med svojim dnevnim poslom.

Prijatelji! Obrnimo si z dobrim namenom vsak dan in vse dnevne napore in težave, da ne bo treba na večer govoriti: Dan sem izgubil. Kdor pozna vrednost dobrega namena, ga bo redno obujal.

Vse polno je v nas posvetnosti. Vsakdanje posvetne skrbi in težave oklepajo dušo, da je kakor ujeta v mreži. Dnevno vrvenje (na službenem mestu, na domu, na ulici, v časopisju itd.) opaja in zastruplja naš duh, da mu zmanjkuje poleta v višave. Kaj naj storimo? Vzemimo sleherni jutro v roko pravljično, čarodejno palčko, ki z dotikom spreminja vse stvari v zlato: obudimo vsak dan zjutraj dober namen. Pa tudi čez dan se za hip radi pomudimo v mislih pri Bogu, naši največji ljubezni, s kratko, tiho izjavo: Vse Tebi na čast!

Prijatelji! Tako delajmo — in ne bomo živeli zaman.

Kaj je krščanstvo, o tem se najbolje poučiš pri obhajilni mizi.

Mlad bahač, ki se noče učiti, bo star berač moral kruha prositi.

Prebrisana glava pa pridne roke so boljše bogastvo, kot zlate gore.

Za mladino je bolje, biti brez denarja, kakor pa brez vladarja.

Branje in pisanje je le lupina, jedro pa krščanska omika in zlahtno srce.

Železo rja sne, lenoba pa mlado telo, ako praznuje. Slomšek.



Spomini na tiskovni teden.

Janez Langerholz.

Gospod Pavle je zbral svoje zaupnike in zaupnice na posvetovanje, kako bi uredili svoje delo v dneh tiskovnega tedna.

»V vsako hišo!« je govoril svojim. »Prav v vsako hišo morate iti. Če vas vržejo pri enih vratih ven, pridite pri drugih nazaj. To je že staro beraško in agitatorsko pravilo, in v njem je začetek uspeha in njegov konec.«

In spet je nadaljeval: »Prav posebno pazite na tiste hiše, ki imajo svoje ljudi raztresene po Francoskem, po Nemškem, po Ameriki in drugod. Vsem tem naj domači iz hvaležnosti za priposlane franke, marke in dolarje naroče domače časopise. Povejte jim, da je tem ljudem naš »Bogoljub« dvakrat ljub prijatelj, ki v tujini kramlja z njimi v domači besedi in jim nadomesti v tujini pridigarja. Koliko je to vredno!«

»Domoljub« jim pa prinaša pouka in novic iz vseh domačih krajev.

In preden jih je razposlal po svetu, jim je še naročil: »Pojdite! Pojdite in vrnite se z veselimi poročili. Vse mi povejte, tudi, če bi bila poročila nerazveseljiva. Moram vedeti, kako gre vaše delo izpod rok.«

In šli so njegovi ljudje in se vračali in poročali o svojih uspehih.

»Martinova vdova bi se rada naročila vsaj na »Bogoljuba«, pa še za sol nima vsak dan pare« je poročala Drobževa Mana. »Bere rada, tudi otroci radi bero, samo glavnega ni — denarja.«

Gospod Pavle se je zamislil. Ko bi imel tisto kokoško iz pravljičice, ki bi nesla cekine mesto jajec! Žal, da take cibe živijo samo tam, kamor človeška noga ne more stopiti.

Pa je vse eno našel dobrih ljudi, ki so imeli srce za ubogo vdovo.

Belin je pohajakoval po dvorišču. Zanj so delali pridni posli, hlapci, dekletke in dninarji, on je samo nadziral.

»A, nimam časa brati,« se je kratko zadrl nad Štefanovim Jakom.

»Postopati imate pa čas?«

»Kaj? Kdo me je kdaj videl postopati?«

»I, no! Jaz. Prav sedajle.«

»Sama porednost te je. Pojdi z menoj, da mi še kaj novega ne poveš.«

Pa je mož odrinil od svojega kupa stotak rekoč: »Na, pa vračunaj!«

»Veste kaj,« pravi Jaka, »nimam nič drobiža. Kar takole naredimo. Naročili vam bomo »Bogoljuba«, »Domoljuba« in »Glasnik«. Kar bo čez, naj bo pa za zastavo naše družbe. Vsi fantje vam bodo hvaležni. Ali smem?«

»Ti pa znaš!« pravi Belin. »No, zaradi teh dinarjev ne bom prišel na kant.« In je pozneje pravil, da se ni nikdar kesal.

Lavrinova Katarina je poskusila svojo srečo na Stolovem. Pa so se ji ljudje pritoževali, da ni nikoli nič domačih novic v časopisju.

»Dobro,« je dejal gospod Pavle, »bomo pa še pri nas napravili dopisni urad.«

»Nimam denarja,« se je izgovarjal Kopitar, »je trda zanj.«

»Pa imate v svinjaku kapital.«

»Že, že. Ampak ona že čaka, Jože bi rad za obleko, Neža nekaj ogovarja, potem pa davek in popravila. Na! Vidiš. Tako se ti razkadi moj svinjak v nič, da sam ne veš, kdaj.«

»Ampak očka, eno drobtinico boste pa le tudi pihili za dobro branje.«

»To si sitna!«

»Lejte, vaš Jože rad bere, Neža mi je že parkrat potožila, da ji je dolgčas, ker nima nič branja.«

»Delajta naj! Od branja se nihče ne odebeli.«

»Ali ne delata cel teden? Pa so v tednu tudi nedelje.«

V cerkev naj gresta in pridigo naj poslušata. Bosta imela kar zadosti.

»To je že res. Ampak veste, kar človek sliši, to rad pozabi. Vidite, naš »Bogoljub« in še drugi naši nabčzni listi imajo pa tako besedo kar natisnjeno. Če pozabiš, pa greš lahko spet pogledat.«

»Namazan jezik imaš, to vidim. Kdo ti ga je le namazal.«

»Vse to sem dobila iz knjig. Ampak če bom dolgo pri vas, mi bo mazilo pošlo. Veste kaj, očka, kar naredimo. Ko bom zaslišala cviljenje na vašem dvorišču, pa bom prišla. Ali smem? Vsaj za mazilo boste dali, kaj?«

In Kopitar je naštel. Čez leto in dan pa se je postavljaj: Naš Jože ne zapravlja. Pridno bere. In koliko dobi notri napisanega, kar nam tudi pri gospodarstvu prav pride. In Neža! Ni, da bi govoril. Zlata je vredna.

Saj otroci še ne znajo brati, se je branil Drobin, ko je pri njem potrkala delavka tiskovnega tedna. Sam pa res ne utegnem; če berem, koj zaspim.

»Vidite, tudi to je ena dobrot.«

»Torej, ko bodo otroci, ne rečem, za zdaj pa —«

»Vi, Drobin, kaj pa z denarjem? Saj vendar niste suhi, kakor vas ljudje črnijo!«

»No, ja! To se pravi, da ravno berač nisem. Ampak toliko kupov pa tudi nimam, kakor ljudje hlatajo. V hranilnico pa moram kaj naložiti, da bo za otroke.«

»Vidite, oče: denar že hranite za svoje otroke. Kupite jim še malo duševne hrane. Kar bodo otroci v teh zakladnicah dobili, bo vsaj toliko vredno kot gotov denar.«

»Tako reč pri nas raztrgamo in zavijamo vanjo vse mogoče stvari.«

»To je ravno škoda. Kar najdete do brega v našem časopisju, morate shraniti. Nekateri listi so pa že taki, da bi bilo edino pametno, če jih damo ob koncu leta vezati v knjigo. Veste, še pozni rodovi bodo radi brali, kar mi danes pišemo in beremo.«

»Govoriš, kakor modrijan.«

»Grdo bi bilo, če bi govorila kakor tepec. In vi me boste ubogali, Drobinov oče, kaj ne?«

»Naj pa bo za letos, no.«

»In kakor letos, tudi prihodnje leto.«



Ittenbach.

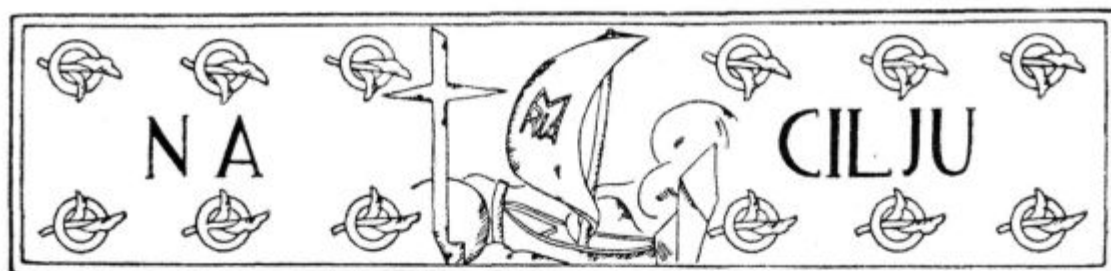
Brezmadežna.

»Mhm! Bom videl.«

Tako je šel tisti teden naprej. Gospod Pavle je bil zadovoljen z uspehom svojih delavcev. Brusili so pete, brusili so jezike, padla je marsikatera dobra beseda, pa je rodila tudi mnogo dobrega sadu.

Tu in tam so delali seveda zastoj. Za žganje mora biti, za tobak tudi — saj to »malo« stane, vsak dan komaj pet do šest dinarjev — če pa količkaj časopisov naročiš, moraš pa šteti kar naenkrat do sto Din.

Če bi ti ljudje znali preceniti, koliko je 100 Din in koliko je 365 / 5 Din! Zapišimo 1825 Din.



Skriti biseri.

Dragocena je pred Gospodovim obličjem smrt njegovih svetih. (Ps. 115, 6.) Te psalmistove besede veljajo v polni meri tudi o vzorni članici Nežiki Bizjak, ki jo je kruta smrt iztrgala iz vrst dekleške Marijine družbe v Smartnem ob Paki. Že v zgodnji mladosti ji je bil globoko vkoreninjen duh Kristusov in Marijin. Kakor hitro je bilo mogoče, se je uvrstila med otroke Marijine. Njeno ljubeznivo in mirno vedenje, njena globoka pobožnost, njena vnema za kongregacijo je opozorila članice na Nežiko. Izvolile so jo za prednico. V božjem imenu, je dejala s solznimi očmi: »nebeška Mamica bo že popravila, kar bom narobe naredila.« Odkar je postala prednica, je pozabila nase, živela je za druge. Vse je opravila z občudovano ljubeznijo. Bila je vsem kot skrbna mati, ljubeča sestra in mila prijateljica. Toda njen delokrog se ji je zdel premajhen. Zaželela si je, da bi v redovnem poklicu mogla dosegati večjo popolnost in živeti le za Boga in v prid bližnjemu. Na veliko žalost je odšla l. 1922. k čč. ss. usmiljenkam v Ljubljano. Toda že v prvem letu je padla v objem krute jetike, ki jo je mučila celih pet let. Bila je že preoblečena, a vsled nasveta zdravnikov se je vrnila k svojim staršem; zdravje pa se ni več povrnilo. Z vdano zaupnostjo je nosila svoj

križ. Ko so jo dekleta izpraševala, če kaj prosi za zdravje, je odgovarjala: Kakor je božja volja; rada bi živela, da bi še trpela, a rada bi tudi umrla, da bi bila prej v nebesih. — In kako lepo je znala govoriti o ljubem Bogu. Čudila se je, da ga ljudje tako malo poznajo. Rajna Nežika je bila zlasti vnetja za lepoto hiše božje. Vsako soboto je prinesla košarico cvetic, dasi mnogokrat z veliko težavo. —

Jezus itak ne potrebuje naših rož, je včasih dejala, a upam, da mi bo to bogato poplačal. Z veliko težavo je prišla domov in rekla: »Danes sem bila zadnjič v cerkvi.« Ko so domači videli, da bo njeno življenje kmalu pri kraju, so ji hoteli dobiti zdravnika, da bi ji polajšal zadnje trenutke. Ponudbo je odklonila, češ, naj še trpim. 11. avgusta je že zaprosila za sveto popotnico. Tovarišicam, ki so jo obiskale in so ji ob slovesu obljubile, da bodo na Vnebovzetje zopet prišle, je dejala: »Tedaj bi rada bila že v nebesih.« 13. avgusta je izdihnila svojo plemenito dušo. Ogromno število deklet je prišlo z zastavo na dom in so jo tako prav slovesno pospremile na pokopališče. G. voditelj se je imenoma kongregacije v ganljivih besedah poslovil od pokojne, ki je na bolniški postelji obljubljala, da bo prosila v nebesih za svoje tovarišice.

Gregor Mali.

Prošnja.

*Skrienostna božja roža,
brezmadežna danica,
popotnikom v nebesa
ti zvezda si vodnica:
Devica, dobra Mati,
Kraljica angelska!
Razjasni ure boja,
o luč brezmadežna!*

*O naj bo čista, Mati,
po zemlji naša pot,
ko stečejo se dnevi
nas pelji ti odtod!
V dolini solzni, Mati,
otroci, glej, trpé,
o naj s teboj se večno
po smrti veselé!*

*Vsa srečna zdaj kraljuješ
nad vsemi angeli;
poslušaj vzdih v roce
otrók po Materi!
Podaj nam svojo roko
in pelji nas domov,
kjer ti otrokom svojim
razlivaš blagoslov!*

Zvest pastir.

Priredil Fr. Pengov. (Konec.)

Škof Jan. Bernard v hiši Strabek pri Houthemu.

Konec svojega pregnanstva je preživel škof Bernard v hiši Strabek pri Houthemu. Ostal je ves čas nepoznan. Tu se mu je končno vendarle izpolnilo ono, za kar je 800.000 vernikov njegove škofije prosilo v vroči molitvi noč in dan, da se je smel vrniti nazaj med svoje.

Če pomislimo na mnogoštevilne obiske v teh zadnjih petih letih, potem pa na pisma, zlasti voščila, ki so prihajala vsako leto v velikih zabojih čez mejo, ne da bi bili kdaj postali carinski pregledniki nanje pozorni, moramo to res smatrati za posebno varstvo božje. Celo župnik Bekers v Houthemu ni vedel, kakšnega gosta ima v župniji; kdo da je gospod Berger, ki prihaja vsako nedeljo tako točno s svojimi ljudmi v cerkev in ki tako pazljivo posluša njegove pridige. Samo valkenburškemu župniku, svojemu spovedniku, se je škof razodel, in pa houthemskemu županu, ker je vedel, da je izvrsten katoličan.

Leta v Houthemu so bila najlepša leta pregnanstva. Ljudstvo je neznanega gospoda jako spoštovalo; sam pa je bil proti vsem do skrajnosti uslužen in ljubezniv. Nekoč je hotel pomagati stari ženici, ki je nesla na hrbtu težak zavoj, v roki pa velik vrč, da bi ji nesel vrč do doma. A ženica se ni dala pregovoriti, da bi si dala postreči od tako imenitnega gospoda.

Gospoda Bergerja so ljubili zlasti reveži. Vsak ponedeljek dopoldne jih je stala cela vrsta pred njegovo hišo in noben ni odšel brez milodara.

Ko je bil kaplan Sirman nekoliko pozneje doma na kratkem obisku pri starših, začno nenadoma opoldne (24. jan. 1884) potrkavati v zvoniku vaše cerkve, pa tudi povsod v sosesčini. Prišel je tudi sel od župnika s poročilom, da je cesar Viljem I. razveljavil odlok, s katerim je bil škof odstavljen, in da se lahko vrne takoj nazaj v škofijo. Jadrno zdrči kaplan v Münster, da se udeleži priprav za škofov sprejem.

Škof je ostal v Houthemu do 10. februarja. Neznan, kot je bil prišel, je zopet odpotoval; v spremstvu svojega zdravnika je prišel dne 11. februarja v Münster.

Slovesnosti ob vrnitvi škofovi v Münster.

12. in 13. februarja 1884.

Ker škof ni želel slovesnega sprejema, in je zavoljo slabega zdravja tudi odklonil odposlanstva, so sklenili škofljani napraviti ba-

kljado na večer 12. februarja, slovesno božjo službo in razsvetljavo pa na dan 13. februarja.

Mrzlična je bila delavnost, s katero se je na tisoče in tisoče rok pripravljalo na izredno slavlje več nego osem dni; zato so bile pa tudi vse ceste, vključno zimi kmalu izpremenjene v drevorede polne zelenja in cvetic, nad njimi pa je plapolalo brez števila zastav in zastavic na hišah katoličanov, pa tudi protestantov in izraelitov. Okraševanje mesta je bilo končano 11. februarja, torej ravno isti večer, ko je dospel škof popolnoma tiho z vlakom na kolo-dvor in se takoj odpeljal na svoj dom.

Dnevi slavlja so bili tako bajno lepi, da so ostali vsakemu, ki jih je doživel neizbrisno v spominu. Ljudstva se je nabralo na deset-in desettisoče, vsi redni in posebni vlaki so bili prenapolnjeni.

Ob petih na večer 12. februarja nenadoma zadone zvonovi po vseh cerkvah. Bil je uvod v lepo slavlje. Slovesno razpoloženje je zagrabilo množice in napolnilo vsako srce. Kmalu začno prihajati oddelki bakljašev z godbami in se zbirajo v skoraj nočni tmni na Novem trgu. V malo minutah je zagorel ves trg nalik ognjenemu morju. Nato se je pomikal nepregledni vlak s šestimi godbami, neprestano razsvetljevan z bengaličnim ognjem proti Stolnemu trgu.

Ko pride škof z duhovščino pred dvorec, se oglasi od zapadnega portala stolne cerkve mogočen zbor 140 moč, ki je pel nalašč za to slavnost zloženo in uglasbeno pesem. Škofa pozdravi na to mestni župan Sefer, in še en odbornik, ki se zahvaljuje nadpastirju zlasti za lep zgled zvestobe in ljubezni do Cerkve ter požrtvovalnosti v ječi in pregnanstvu. Nad 30.000 ljudi je potrdilo govornikove besede z devetkrat ponovljenimi, kot grom odmevajočimi živijo-klici.

Po odpeti prekrasni pesmi »Ti si Peter ...« stopi škof Bernard na govorniški oder. Razvil se je nepopisljivo ganljiv prizor. Dvignile so se vse roke, vse je mahal z robci in dočim so neštetim polzele solze ganotja po licih, se je dvignil vrisk veselja, ki ga ni bilo izlepa konec. Ko nastopi grobna tišina, pozdravi po dolgih letih pastir svojo čredo z ganjenim, jasno razločnim glasom. Poudarja, kako mu je krvavelo v tujini srce, ko je čul, v kakšnih duševnih stiskah se nahajajo njegovi škofljani, a ni mogel pomagati. Zahvaljeval se je Materi božji, ki mu je — kakor je trdno prepričan — zaradi molitve sv. rožnega venca pripomogla do rešitve. Vzpodbujal je svoje vernike k zvestobi in ljubezni do sv. Cerkve, do svete stolice.

Hvalil je duhovščino, ki je v njegovi odsotnosti tako zgledno - krasno vršila dolžnost in nosila težko breme. Staršem je ob tej priliki polagal na srce neizmerno važnost in zaslužnost prave, krščanske vzgoje otrok. Na koncu govora je škof ljudstvo blagoslovil in mu voščil

kitice pesmi: «Hvala bod' Gospod' Bogu...», ki jih je prepevala vsa ogromna množica.

Ko sta dospela s kaplanom v sobo, je bila prva škofova beseda: «Kajne, gospod kaplan, to je bilo veličastno! Ves čas med prejšnjo svečanostjo ni trenil z očesom, a zdaj je



Prpravite pol Gospodovo.

lahko noč z besedami: «Hvaljen bodi Jezus Kristus!»

Množice so zapele zahvalno himno: «Hvala bod' Gospod' Bogu!» ki je bila prelep sklepnik tega krasnega večera.

Drugi dan po slovesni sv. maši je pozdravila škofa na Stolnem trgu množica nad 70 tisoč ljudi s trikratnim «Živio!», vmes pa so krepko pokali topiči. Ko je dal škof z močnim glasom blagoslov, so se razlegnile po trgu

bil premagan ganotja in je bridko zajokal. — «Takega jutra nismo še doživeli na svetu in ga tudi ne homo več.»

Proti poldnevu je prišla deputacija meščanov prosit, če bi se hotel škof popeljati po mestu, da vidi, kako je okrašeno; tako želi vse mesto. Škof je ustregel dobrim meščanom. Oh 3. uri si je ogledal sam in njegovi goslije iz Tilburga mesto, ki je bilo pa bolj podobno paradižu. Cesta od škofijske palače preko

Stolnega trga do Principalnega trga je bila spremenjena v slavnostno lopo. Šest orjaških slavolokov je v enakih razdaljah prepenjalo cesto, vso odeto v zelenje in pokrito z zastavami in napisi. Okraski slavolokov so bili izvršeni od ene strani v temnih, od druge pa v

toliko zelenja. Vsi gozdovi iz okolice so morali romati v Münster, se je pošalil.

Po 6. uri se je pričela razsvetljava. Vse mesto je bilo eno samo morje luči. Po vseh ulicah so se gnetli tisoči naroda in voz poln gledalcev je sledil vozu. Višek sijaja pa je



P. P. Rubens.

Dunaj.

Sv. Frančišek Ks. pridiguje v Indiji in delo čudeže.

svetlih barvah in ravno tako razsvetljava zvečer. Na ta način je imela lopa od škofijskega dvorca pa do Principalnega trga predočevati pot trpljenja in spominjati na žalostni škofovski odhod; od tam nazaj pa je bila mišljena lopa kot pot radosti in zmagoslavja v slavo škofovega prihoda. Vse to je napravila iznajdljivost vdanih Münsterčanov.

Vesoljni Münster je bil spremenjen v zal vrt in škof ni mogel umeti, odkod se je vzelo

tvoril Stolni trg. To vam je bil nepopišno čaroben prizor: Vsi orjaški mlaji oviti z venci lampijonov od vrha do tal, ravno taki venci so se spenjali od mlaja do mlaja, tristo krat se ponavljajoč. Razen častne lope, kjer je bilo na vsakem izmed šestih slavolokov po 700 lampijonov v vseh barvah, je gorelo ta večer samo na Stolnem trgu še 25.000 luči. In med temi tisoči lučk ravno toliko tisoč razigrano-veselih ljudi, ki so se radovali bobotnega si-

jaja. Na dveh krasnih odrih pa sta menjavaje prepevala zbor pevcev in je koncertirala močna godba. Splošno razpoloženje je izvrstno označila stara mamica meneč: »V nebesih ni potreba, da bi bilo lepše, samo ko bi imela še kak stolček!«

je vračal, ga zadene na cesti kap, da se je sesel na stopnici pred neko hišo. Prepeljali so ga na dom. Ko pride kaplan k njemu in ga vpraša, kako se kaj počuti, mu izjavi škof odločno: »Gospod kaplan, zdaj moram umreti.« Ob 10. uri so poklicali spovednika in stol-



Dolci Carlo.

Sv. Lucija.

Firenze.

Poleti l. 1884. je škof zopet redno birmoval. Ta potovanja pa so bila bolj podobna zmagoslavni povorki, nego potovanju navadnega katoliškega škofa.

Leta 1889. se je pripravljala škofija, da proslavi prav sijajno 50letnico njegovega mašništva. A prišla je kukavica v aprilu in zakukala: Konec!

Dne 12. aprila gre škof v mesto k zdravniku, da ga povpraša za svet glede srca, ki mu je delalo vedno pogostejše težave. Ko se

ne kanonike. Prejel je vzpodbudno pobožno sv. zakramente. Bil je popolnoma vdan v božjo voljo. Po sv. opravi je rekel: »Molite zame in poskrbite, da bodo tudi drugi molili.«

To so bile njegove zadnje besede. Čez par ur je prišla božja poslanka in popeljala plemenitega škofa pred božji prestol, da prejme krono spoznavalcev in plačilo za vse, kar je storil in trpel za Cerkev božjo in zveličanje duš.

Blagoslovlien njegov spomin!

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Žrtev stanovitnosti in poštenja. Sodalinje učiteljskega poklica predvsem bo zanimalo, da je bila pred meseci v okraju Plan (C. S. R.) umorjena učiteljica-članica Marijine družbe. Poročilo pravi, da je bila izredno pridna, poštena, spretna in priljubljena. Povsem soditi je bila žrtev svoje nedolžnosti, verske stanovitnosti in značajnosti. Ni dvoma, da jo je nebeška Mati v zadnjih trenutkih posebno kre-

grecacijo Dalmatinec O. Ivan Fiorović, dr. J., že l. 1863. Sel je na križpota in ceste ter vabil tudi kar najbolj priproste ljudi iz delavskih krogov. Čez dobrih 10 let je štela Marijina družba nič manj kot 2000 članov! Niso ostali vsi zvesti in stanovitni, a do 800 jih je bilo redno pri nedeljskih sestankih. Hud udarec za kongregacijo je bila svetovna vojna. A l. 1921. je vstala k novemu življenju. Od 700 je na-



Marijino Oznajenje.

pila in tolažila, in da je pokojna mučenica že prejela krono nedolžnosti v družbi izvojenk Marijinih.

Blagoslov kongregacij. Koliko store Marijine družbe za versko življenje in za sveto Cerkev po krajih med drugoverci, je razvidno iz poročila o Marijini družbi za delavstvo v mestu Beirutu (Sirija). Tam je ustanovil kon-

gregacijo Dalmatinec O. Ivan Fiorović, dr. J., že l. 1863. Sel je na križpota in ceste ter vabil tudi kar najbolj priproste ljudi iz delavskih krogov. Čez dobrih 10 let je štela Marijina družba nič manj kot 2000 članov! Niso ostali vsi zvesti in stanovitni, a do 800 jih je bilo redno pri nedeljskih sestankih. Hud udarec za kongregacijo je bila svetovna vojna. A l. 1921. je vstala k novemu življenju. Od 700 je na-

in zabavišče, dasi so sami bolj revni in siromašni. — Prav tako vzorno deluje n. pr. Marijina družba za šivilje, perice in tem podobne stanove v S a n S e b a s t i a n u na Španskem. Tudi ta kongregacija, ki ima 1600 članic, je razdeljena v posebne skupine. Ima tudi oddelek takih tovarišic, ki se iz tega ali onega razloga ne smejo dati sprejeti v družbo, a k shodom vendarle redno prihajajo.

Plod te delavne kongregacije je katoliška zveza delavk. Ta zveza ima svoj dom, bolniško blagajno, večerno solo in druge ustanove

bo po želji sv. očeta postavljena tudi moderna postaja za observatorij.

Ob smrti zgodovinarja Pastorja je bil sveti oče Pij XI. globoko ganjen. Sel je v svojo zasebno kapelo in dolgo molil za pokoj rajnega učenjaka. Ko je bila zadnja volitev papeža, se pripoveduje, da se je Pastor tudi udeležil manifestacije in poklonitve novoizvoljenemu kardinalu Rattiju (papežu Piju XI.). Nekdo ga je ob tej priliki vprašal, kaj sodi o novem poglarju svete Cerkve. Pastor odgovori: »Zgodovine ne delamo že naprej, marveč jo pišemo



Mladiška Marijina družba v Novi cerkvi pri Celju.

za bolne in obubožane članice. — Vsekako moramo reči, da rosi obilen blagoslov božji na karitativno delo te velike kongregacije.



Zlatomašniško jubilejno leto sv. očeta Pija XI. se prične — kakor smo že sporočili — 20. decembra. Zlata maša bo pa 20. decembra 1929. Kot začetna slavnost v proslavo tega jubileja bo veljala otvoritev novega lombardskega bogoslovnega semenišča pri baziliki Marije Snežnice (S. M. Maggiore) v Rimu. Lombardska bratovščina je na delu, da se na mesto preprostega oltarja, kjer je papež Pij XI. kot novomašnik Ahil Ratti opravil prvo sveto daritev, postavi nov, krasen oltar iz marmorja. To je v cerkvi sv. Karla, ki je narodno lombardsko svetišče. V proslavo jubileja zidajo zdaj v Milanu največje semenišče v Evropi; imelo bo prostora za 1000 gojencev. Tu

šele potem. To pa rečem: Iz te jutranje zarje lahko prorokujem krasen dan!

Rim. Kupolo pri baziliki sv. Petra popravljajo, ker so se na podpornikih pojavile neznatne razpoke, ki pa niso nevarne, kajti po dolgem opazovanju so se prepričali, da se razpoke niso razširile ali povečale. Kljub temu je naročil papež uglednemu arhitektu, da je zidavo dodobra pregledal, ki je izjavil, da ni nobenega povoda za kakšno bojazen. Razpoke so nastale vsled malenkostne usedbe, ki je pri ogromnih stavbah tekom časa neizogibna. Razpoke bodo zalili s cementom. Vač pozornosti bo treba radi drugih razpok, ki so se pojavile v lepi predlopi cerkve sv. Petra. Vzrok je v tem, ker baje spodnji temelj ni povsem zanesljiv, zato se pa tudi niso upali zidati obeh zvonikov, ki sta bila prvotno v načrtu.

Samo še po imenu znani starokatoličani v Monakovem, ki so pred 50 leti dvignili tak hrup, so doživeli. Njih cerkev so kupili re-

demptoristi. Te dni je bila posvečena in opremljena za katoliško bogoslužje. Prav tako stoji prazno svetišče starokatoličanov tudi v mestu Passavu.

Tiho se je umaknil mehikanski Nero v zatišje in napravil prostor novemu predsedniku Gilu. Kaj sedaj? Po njegovem povelju so se cerkve zopet odprle, da morejo verniki v njih moliti. Pravijo, da je to storil na pritisk iz Sev. Amerike. Toda o kakem popolnem premirju s katoliško Cerkvijo ni govora, kajti še vedno zapirajo duhovnike in vernike in še vedno je v veljavi postava, ki prepoveduje izvrševati verske obrede, maševati in zakramente deliti.

Na postaji Veracruz so vojaki ustrelili izgnanega duhovnika, ki je na skrivnem prišel k smrtni postelji svojega očeta. Nato so prišli še po dva brata njegova ter ju prav tako postavili k steni, ker sta duhovnika-brata sprejela v svojo hišo. Ali ni to nečloveško, več ko barbarsko početje?

Mehika se prazni. Proticerkvene postave in preganjanje je prisililo ogromno število katoličanov, da so se izselili. V juliju se je umaknilo v državo Teksas (ki meji na Mehiko) 4927 Mehikancev. Od junija 1927 do julija 1928 je ušlo iz države 59.000 državljanov. — Zadnji čas so bili zopet štirje katoliški duhovniki ustreljeni; dva so baje vohuni zasledili, ko sta opravljala sveto daritev. Kaleshev naselnik Gortes Gil je pač voditelj komunistične delavske stranke, zato se ni čuditi, če se hoče ovekovčiti s tiranstvom svojega prednika. — Občudovati pa moramo mehiško dijaštvo, ki se kljub grozovitemu preganjanju pripravlja na duhovski stan. Nič manj kot 160 mehiških bogoslovcev študira po bogoslovnih zavodih na Španskem. Ko bodo posvečeni za duhovnike se bodo vrnili v nesrečno domovino, da bodo mogli vernikom — četudi v smrtni nevarnosti — deliti tolažila svete katoliške vere! Res občudovanje in spoštovanje zaslužijo ti junaki!

Nekdaj in sedaj. Na Portugalskem, v deželi, kjer so svoj čas razni prevrati razburjali prebivalstvo, je sedaj lep mir. Letos so se na praznik Kristusa Kralja vse ondote škofije in tudi posamezne župnije posvetile presv. Srcu Jezusovemu. Na ta važen trenutek so se povsod pripravljali s tridnevno pred izpostavljenim Najsvetejšim.

Zgledni romarji. 18. oktobra je sprejel papež Pij XI. 250 irskih stražnikov v slovesni avdienci. Prišli so v lepih uniformah v spremstvu 30 častnikov in treh kaplanov. Najprej so obiskali skupno cerkev sv. Petra. Ko so prišli iz bazilike, je vprav zazvonilo poldne. Sredi trga se četa ustavi, sname čake in odmoli skupno angelsko češčenje. Ganljiv pri-

zor! Sv. očetu je vodja skupine izročil darove: Petrov novčič, v krasni šatulji mašno intencijo ter lepo sliko policijskega poslopja v Dublinu. Papež je vsakemu podal roko in se hvaležno spominjal »otoka svetnikov«, ki pošilja še danes v svet toliko apostolov in misijonarjev. Sveti oče je povabil vse k sv. maši drugega dne. Prelep je bil prizor, ko so drug za drugim iz roke papeževe prejeli sveto obhajilo!

Pol milijona vernih Poljakov se je zbralo ob zaključku poljskega evharističnega kongresa pri svetovnoznanim božjepotnem svetišču Čenstohov. Najpomembnejši dogodek ob sklepnih slavnostih je pa bilo nočno češčenje in zborovanje 25.000 tovarniških delavcev, ki so v posebni izjavi poudarili svojo zvestobo katoliški Cerkvi ter javno in slovesno zavrgli in obsodili nauke komunizma.

Teden Kristusa Kralja. Od 8. do 14. oktobra so imeli na Dunaju v jezuitski cerkvi vsak večer pobožnost na čast Kristusu Kralju. Povabljeni so bili predvsem moški, ki so se častno odzvali. Do 5000 oseb je poslušalo tehtne govore slovečega govornika p. Janeza Eymael iz zavoda sv. Gabrijela pri Dunaju. Sklepna slovesnost je bila v eni največjih dunajskih dvoran, ki so jo močje docela napolnili. Glasen ugovor zoper namere svobodomiselcev, ki bi radi preprečili še celo procesijo sv. Rešnjega Telesa (na Telovo), je strnil v enotno soglasje vse udeležence, ki so navdušeni po odločnem govoru kardinala Pišfla sklenili, da hočejo ščititi katoliški značaj Dunaja. — Tedenska slovesnost v proslavo Kristusa Kralja je bila obenem primerna priprava na misijon, ki se sedaj obhaja po vseh dunajskih cerkvah.

Nikoli niso opustili molitve... Polet generala Nobile v zrakoplovu »Italia« na severni tečaj — je zanimal ves svet. Ni pa bilo vse resnično, kar so poročali časopisi. Oni dan je bil Nobile sprejet pri svetem očetu v posebni avdienci. V poročilu, ki je trajalo dve uri, je precej točno opisal vse dogodke nesrečne ekspedicije. Ob tej priliki pripominjajo resni časopisi, da Nobile nikakor ni človek, ki bi mu manjkalo zmožnosti. Poročila so bila kolikortoliko v protivnem zmislu sestavljena. Vzroka je iskati v tem, da je Nobile dober katoličan. Znani praški profesor, ki se je tudi udeležil poleta, je odločno obsojal grda sumničenja, s katerimi so hoteli škodovati značajnemu in spretnemu voditelju. Po želji svetega očeta se je udeležil poleta tudi jezuit P. Gianfranceschi, rektor papeške univerze v Rimu. Prestal je neznosno trpljenje na ledenem morju in bi bil kmalu umrl od lakote. Po vrnitvi je pripovedoval, da so člani ekspedicije ostali vsekdar zvesti verskemu življenju.

Rdeči šotor Nobilov je bil kakor molitvenica in kapela loretske Matere božje: Tudi skupina Zappi-Mariano, ki je iskala rešitve po drugi poti, je bila močno in čez mero obrekovana. Nikoli ni opustila molitve.

Kardinal De Lai †. S smrtjo tega cerkvenega kneza je izgubil kardinalski zbor odlično osebnost. Pokojni je bil tekom 11 let tako rekoč desna roka papeža Pija X., čigar svetniški proces dobro napreduje. Zase je bil skromen in ponižen; čast božja in blagor svete Cerkve mu je bila povsod prva skrb. V ta namen je bil pripravljen za vse žrtve. Dosegel je častljivo starost 75 let.

Novomašniki med zamorci. Nedavno je posvetil angleški škof Hinsley v Tabori (Tanganyka) tri Afričane - domačine za mašnike. Njih šolanje je trajalo 11 let. Pri slovesnosti so bili navzoči glavari posameznih rodov ter sultan Saidi z vsem dvorom. Ko so novomašniki z verande na misijonski hiši podelili prvi blagoslov, so jih pozdravili domačini s silnim veseljem in hrupom. Škof je imel navduševalen govor nanje.

Nenavadno ozdravljenje po priprošnji papeža Pija X. Naslednja dejstva poročamo, kakor so bila objavljena v rimski korespondenci, ki nikomur ne vsiljuje sodbe, dokler Cerkev ne odloči.

V samostanu »Trinita dei Monti«, kjer je nastanjena kongregacija, imenovana »Gospe presv. Srca Jezusovega«, je pred dvema mesecema zbolela novinka. Prenesli so jo v sobo za bolne. Domači zdravnik dr. Peter Borromeo je napravil tako-le diagnozo (zdravniški izvid): Stalna mrzlica z 39 do 40°, želodčne otekline z uljesi, vnetje mehurja s krvno podplutbo. Poskušnja s serumom je vzbujala sum tifusnih znakov. Bolnica je ležala med življenjem in smrtjo nič manj ko 40 dni, ne da bi znanost mogla nuditi kaj upanja na izboljšanje. Končno so se odločili, da jo pripeljejo na kliniko, kjer naj bi izvršili večji zdravnik nevarno operacijo, dasi ni bilo dosti upanja na uspeh. Misel, da bi morala zapustiti samostan, je bila za bolnico neznosna, kar je povzročilo, da se je vročina dvignila nad 40 stopinj.

Zdaj se spomni samostanska sosestra, da bi bilo treba iskati tudi pomoči od zgoraj. Na misel ji pride, da imajo v samostanu majhen medaljon, ki ga je blagoslovil v duhu svetosti umrli papež Pij X. Omenjena sestra prosi rajnega Pija, naj posreduje pri Bogu in polna upanja obesi svetinjo bolnici okrog vratu. In glej! Novicinja se pomiri in mirno zaspi. Prebudi se šele drugo jutro — sveža in čvrsta. Toplomer je kazal samo 36°, bolečine so izginile in redovnica hoče vstati. Prednica pokliče hišnega zdravnika. Po enurni preiskavi je mogel izreči, da nima bolnica niti najmanjšega

znaka prejšnje bolezni. V kratkih urah je popolnoma ozdravela.

Ni govora o prevari. Dve leti je že, odkar nenavadni dogodki v Konnersreuthu zanimljejo vso javnost. Povedali smo že, da Rim končne sodbe še ni izrekel; tudi uredništvo teh poročil nikomur ne vsiljuje. Prav je pa, če občudovanja vredne pojave na znani Tereziji Neumann v glavnem zasledujemo. Nedavno je spisal tirolski škof Waitz posebno knjižico, ki v nji razlaga svoje vtise iz obiska omenjene Terezije. Njegova sodba se glasi: »Ves čas ponovnega obiska se mi niti za trenutek ni pojavila misel, da bi bila tu kaka prevara.« — Posebnega poudarka je vredna sodba odličnega frančiškana P. Gemellija, rektorja univerze v Milanu. Ta znanstvenik je bil poprej socialist in je sam zdravnik ter strokovnjak v zdravilski stroki. Po naročilu iz Rima je bil dvakrat v Konnersreuthu in je vse natanko preiskal in presodil. Izjavil je odločno: »O historiji pri Tereziji Neumann ni nobenega sledu; pojavi na njej se ne dajo naravno razložiti.«

Doživel je sam to-le presenečenje: Ko se je poslovil, je dostavil: »Upam, da bom mogel prihodnji četrtek o vsem točno poročati svetemu očetu v Rimu.« Terezija mu mirno odgovori: »Ne v četrtek, šele v soboto.« Pater se je požuril, da bi prišel pravočasno, toda prišle so vmes take ovire, da ni šlo. Napoved zamaknjenke se je točno izpolnila.

Škof Waitz je Tereziji v pogovoru pokazal več slik Kristusovih, da bi poizvedel, katera je najbolj podobna Jezusu, kakor ga vidi v duševnem gledanju. Terezija ni imela nad nobeno posebnega veselja, češ, da se ne vjemajo s pravo podobo; še najbolj ji je ugajala podoba iz Limpiasa.

O zadnji večerji je Terezija škofu povedala več zanimivosti: da Marija ni bila zraven, da je Judežu bilo podeljeno sv. obhajilo samo pod eno podobo, in da mu je Gospod besede »Kar misliš storiti, stori brž« — zaklical poprej, preden je nudil apostolom kelih. Potemtakem ni bil posvečen za mašnika.

O Ponciju Pilatu zagotavlja Terezija z gotovostjo, da ni v peklu, ker Kristus ni bil sovražen, marveč se je trudil, da bi ga osvobodil; farizejev pa ni mogel ugnati. Ti so ga pozneje zatožili cesarju, in je bil za kazen pregan v južno Galijo. Pozneje je cesar poslal za njim vojake, ki so ga zadušili in vrgli v vodo. Tako kaže Jezus vedno usmiljenje, kjer vidi, da je poštena in dobra volja.

Večkrat poudarja in opominja Terezija v pogovoru, naj imamo veliko zaupanja v Zveličarja, kajti vedno govori o dobroti in milini Jezusovi. — (Po knjižici škofa dr. Waitza »Die Botschaft von Konnersreuth«.)

Častitljiva starost. V kardinalskem zboru, ki ima točasno 66 članov, je veliko zastopnikov s prav izredno starostjo. Dekan kardinalskega zbora Vanutelli je rojen l. 1836.; raste mu torej že deseti križ. Sedem kardinalov se ponaša s čedno starostjo 80—90 let; 15 jih je med 70. in 80. letom; 28 jih gre proti 70. letu, 12 proti 60. Trije so med njimi, ki še niso dosegli 50. leta. Ti najmlajši so: Seređi, novi ostrogoški nadškof in primas ogrski; Segura y Saenz, nadškof v Toledo in primas Španije; Hlond, nadškof gnezenski in primas Poljski.



V Rimu so se sredi oktobra mudili in bili sprejeti od svetega očeta v avdienci škofje: dr. Anton Bonaventura Jeglič, knezoškof ljubljanski, kardinal dr. Faulhaber, nadšk. monakovski, in dr. Ehrenfried, škof würzburški. Vsi so stanovali v zavodu »Anima«.

Bogoslovcev-prvoletnikov ima ljubljanska škofija 17, lavantinska 14, goriška nadškofija (za vse škofije Julijske krajine) 14.

50letnico redovniških obljub je praznoval P. Alfonz Furlan, frančiškanski duhovnik v Novem mestu, in brat Silvester Hlede istotam. P. Alfonz je znan kot nabožni in zgodovinski pisatelj. Dolgo vrsto let je bil tudi voditelj novincev. Gorečemu spovedniku in vzornemu redovniku, ki je duševno še vedno čvrst, daj Bog še mnogo let!

Poljski kardinal in primas dr. Avgust Hlond se je na potovanju v Rim oglasil tudi v Ljubljani vprav na dan, ko je slovenski narod slavil 10letnico svoje narodne svobode. Udeležil se je skupno z ljubljanskim knezoškofom slavnostne akademije Orlov in Orlic v Unionski dvorani, prav tako tudi koncerta Pevske zveze, ko je nastopilo 800 pevcev in pevk. Isti dan je razveselil s svojim obiskom tudi slavnost v dijaški kongregaciji, ko je knezoškof dr. Jeglič blagoslovil nov oltar in novo društveno zastavo.

Lepo priznanje domačemu dušnemu pastirju. Župnija Predoslje na Gorenjskem je izkazala hvaležnost svojemu župniku duh. svetniku Ignacij Zupanču ob 25 letnici župnikovanja na ta način, da mu je Marijina družba deklet in žena poklonila krasen ciborij, fantje in moške so pa nabrali večjo vsoto za napravo novega pluvijala. Taka hvaležnost in proslava je najlepša in najprimernejša, ker priča obenem o pravi verski vzgoji faranov, ki vedo, da bodo svojega duhovnega voditelja najbolj razveselili, če skrbe za čast božjo in za lepo cerkveno opremo. — Poleg tega pa hvaležna župnija ni opustila zunanjih sloves-

nosti: podoknice, proslave v dvorani, diplome častnega občanstva.

Kronika (ljubl. škofije): župnija Sinji vrh je podeljena Jožefu Gostiša. Za kaplana v Mošnjah je imenovan p. dr. Gotfrid Ploj O. F. M., dr. Alojzij Odar za kaznilniškega kurata v Begunjah na Gor. — Na župniji Sp. Šiška v Ljubljani je imenovan za župn. upravitelja p. Pij Zankar, za kaplana p. Blaž Farčnik in p. dr. Modest Novak, za subsidiarja p. Bogdan Markelj; na župniji Mar. Oznanj. v Ljubljani sta imenovana za subsidiarja p. dr. Hadrijan Kokol in p. Jožef Aljančič. — (Lavant. škofija): Za župn. upravitelja v Št. Petru pri Mariboru je postavljen kaplan Matko Krevh; kaplan Fr. Rakun je prišel iz Pišec v Marenberg; Al. Potrč je nastanjen v Pišecah. — Katehet in kaplan p. Karel Jelušič je premeščen iz Ptuja v Šibenik; na njegovo mesto je prišel p. M. Godina.

Smrtna kosa. Umrl je 22. sept. Matej Štrakl, župnik pri Sv. Petru ob Mariboru. V posmrtnici smo čitali polno priznanih in pohvalnih izjav o njegovem nastopu, delovanju in o njegovi vnemi za vse dobro. »Bil je skrben, goreč, pobožen, jako izobražen dušni pastir, ki se je neumorno, nesebično in požrtvovalno trudil za napredek svojih vernikov.« Pospeševal je zlasti lepo cerkveno petje ter izdal več pevskih knjig. Deloval je pa tudi kot član, odnosno kot odbornik pri številnih organizacijah. Sam vesele narave, je povzročal povsod dobro voljo, kamor je prišel. Strokovno znanje mu je pripomoglo, da so bili njegovi cerkveni govori globoko premišljeni, temeljito sestavljeni v zakristiji poleg Najsvetejšega. R. i. p.! — 12. nov. t. l. je od kapi zadet umrl Josip Kos, vpokojeni župnik, bivajoč na Jesenicah. Tu je tudi kot vpokojenec pridno in vneto pomagal pri duhovnem pastirstvu, osobito v spovednici. B. m. d. v. p.!

Leopold Vozlič †. Na vernih duš dan so pokopali v župniji Marija Snežna pri Cmurku † župnika in duh. svetnika Vozliča, ki se je svoj čas mnogo prizadeval in žrtvoval za obmejne Slovence v graški škofiji. V Špilju je deloval kot dušni pastir z vso vneto za ondotne Slovence, širil slovenske knjige in dobre časopise. Ko je nesrečno glasovanje odločilo, da pripade Špilje Avstriji, se je moral ponoči umakniti nasilju podivjane nemške družali. Pribežal je v Št. Ilj brez vsega imetja k prijatelju župniku Ev. Vračko. Dobil je nato župnijo Marija Snežna, kjer je služboval do smrti. Bog daj narodnemu mučeniku večni pokoj!

Sodni dan bo vse jasno. Iz dežele krvavega preganjanja svete Cerkve prihajajo še vedno žalna poročila. Zadnje dni je bila pred

sodiščem v Mehiki tudi redovnica S. Concepcion, ki so jo obdolžili, da je zapletena v zaroto zoper umorjenega predsednika Obregona. Obsojena je bila na 20letno ječo kljub temu, da je pravi morilec, ki so ga obsodili na smrt, zatrjeval, da je nedolžna, in kljub temu, da so priče, ki so jo dolžile soudeležbe, vse obdolžitve — preklicale. »Bog sam mi je priča, da sem nedolžna« — to je bila njena obramba, ki jo bo osvetlil božji Sodnik, če ne prej, pa na dan vesoljne sodbe!



Križe pri Trziču. 25letnico (1903—1928) je dekliška Mar. družba proslavila 8. septembra z blagoslovitvijo nove zastave. Delo so umetniško izvršile čč. šolske sestre v Mari-boru v našo popolno zadovoljnost. Stala je 8330 Din. Slovesnost se je izvršila pri popoldanski službi božji. Belo oblečene deklice iz Mar. vrtca so prinesle zastavo nerazvito v cerkev. G. p. Kopatin, d. J. nam je v navduševalnem govoru orisal lepoto čednostnega, čistega življenja, nakar smo razvili zastavo za blagoslov. Pomenljivo je donela s kora pesmica, ki je bodrila vse članice, naj ostanejo zastavi vsekdar zveste. Sledil je sprejem 27 kandidatinj, katerim želimo, da bi v isti gorečnosti obhajale 50letnico družbe. Zastava je domalega že plačana, kar priča o izredni požrtvovalnosti kriških deklet, kadar je treba zbirati za dobre namene. Posamezne so darovale po 50, 100 Din, nekatere še več. Naj bi jim v težavah in bojih, katerim je mlado dekle v toliki meri izpostavljeno, vlival pogum napis na traku: *Otrok sem Tvoj, to up je moj.* Marija naj pa vsem da milost, da bi pod novo zastavo vzkliklo še lepše, novo življenje čednosti in milosti.

Sežana. 16. septembra t. l. smo Sežanci praznovali izredno slavo: blagoslovljenje kipa Kristusa Kralja. Ta dan je bila prostorna sežanska cerkev vsa v cvetju in zelenju. Umetniško lepo, kakor bi zrastel iz samih cvetic in zelenja, je bil napravljen začasni oltar, na katerem je stal kip, ki je pravi umotvor in menda dosedaj edini te vrste na Krasu. Glava Kristusa Kralja je nekoliko nagnjena, kot bi nas hotela poljubiti; izraz ni strog, ampak nebeško mil. Na prsih mu žari srce, ognjišče ljubezni, v levici ima zemeljsko oblo, v desnici pa žezlo, znamenje kraljevske oblasti. Telo mu odeva rdeča valovita halja, čez katero je odet bel rožnat plašč. Pod nogami se blesti troje kraljevskih kron. — Popoldansko slavo je se pričelo ob petih. Vkljub slabemu vremenu so prihajali verniki od blizu in daleč v okrašeno cerkev, v kateri je gorelo

morje lučic. Slavnostni govor o Kristusu Kralju je imel župnik tomajski, Albin Kjuder. Pri slovesnosti in blagoslovu so bili navzoči gg. kanonik Slavec, dekan Barbič, Albin Kjuder in domači župnik. Po blagoslovljenju se je posvetila vsa župnija Srcu Jezusovemu. — Razveseljivo je, da smo Sežanci zopet enkrat pokazali, da je še verska vnema med nami.

Črniče pri Gorici. Med redke solnčne dneve po milosti božji moramo prišteti 14. oktober. Brez vsake hrupne reklame, brez časopisnih vabil so se zbrale dekliške Marijine družbe iz Vipavske doline na poziv svojih voditeljev v dekanijski cerkvi sv. Vida v Črničah. Odzvalo se je okrog 400 deklet, da so si ob Marijinem oltarju poživile vero in navdušenje za visoke cilje, h katerim jih kliče Mati Marija. Po lepem, pobožnost vzbujajočem predobhajilnem nagovoru g. prof. dr. Torošja so vse prejele Kruh življenja. Pri zadnji sveti maši so še poslušale govor g. šturskega župnika Srečka Gregorčiča, ki je tako lepo razložil, da mora Marijin otrok biti zgleden vsled tega, ker je v notranjosti prepričan, kako velika sreča je, služiti Mariji, in ne zaradi kakih ozirov na ljudi. Navdušile so se tudi za apostolat zgleda, besede in molitve ob ognjevitih besedah popoldanskega govornika dr. Brumata. Prav s hvaležnim srcem so po litanijah M. B., zapele slovesni »Te Deum« za lepi dan in v srce segajoč pouk, ki so ga prejele. Bog in Marija naj blagoslovita setev, da bo rodila stoteren sad!

Cerkev črniška se je bila za ta praznik odela v cvetje in zelenje kakor nevesta, kar je pač zasluga črniške Mar. družbe. Hvala ji! Čast pa tudi vsem došlim družbenicam, ki so zgledno in disciplinirano nastopale!

Naj ob tej priliki sporočimo še to posebnost domače Marijine družbe, da imamo v tem letu že tretjo prednico. Dve je Bog poklical v zakonski stan. Treba je bilo zato med letom dvakrat voliti. Koncem maja so družbine vaje prišle v skrbne roke modre in odločne Vide Živec. Precej družbenic je šlo po svetu za kruhom. One, ki služijo v bližnjih mestih in v Aleksandriji, se pridno oglašajo v pismih; kar jih je odvedla Argentinija, pa po veliki večini molče. O tujina, moloh si, ki nam žreš, odtujuješ in kvariš dušno in telesno naše izseljence!

Velika Nedelja. Zopet je izgubila naša dekliška Marijina družba eno svojih najboljših članic. Dne 3. oktobra smo spremili k večnemu počitku nam vsem priljubljeno mladenko Kristino Šoštarič iz Sodinec pri Veliki Nedelji. Smrt jo je v 26. letu starosti presadila iz doline trpljenja na kraj veselja. Srčna želja pokojnice je bila, da bi kot usmiljena sestra lajšala bližnjemu trpljenje in težke ure.

Pa razne ovire so ji zastavljale pot. Morala je svojim domačim nadomestovati pred pol letom umrlo mater. A želja po redovnem stanu ji je bila vedno pred očmi. Že je upala, da skoraj doseže cilj svojega hrepenenja, ko jo je nenadoma zalotila bolezen, ki je bila smrtonosna. Njeno telo počiva poleg zemeljske matere, duša pa se veseli pri nebeški Materi, katero je tako vneto častila. »Kdor je zvest otrok Marije, smrti naj se ne boji; luč nebeška mu zasije, ko ugasnejo oči.« — Družbenica.

Za življenje.

Tvoj smrtni dan.

Življenja vrvenje zunaj smrtne hiše se ne ustavi tudi ta dan ne; nič daljši in nič krajši ni, kot so drugi dnevi. Solnce je vzšlo in zšlo, kakor je navajeno. Zvon se oglašja zjutraj, opoldne in zvečer; ljudje gredo na delo, z dela, otroci v šolo, iz šole — tudi na tvoj smrtni dan. Vse gre svojo pot naprej: eni jedo, eni pijo; tu se smeji, tam jočejo; ondi se šalijo, tamkaj jeze, dokler jih ob zatonu dneva noč ne zavije v svoja mirna krila.

Samo zate ta dan ni več tak. Dvakrat obkroži urni kazalec svojo pot; v tem okrožju bo tvoj tek dokončan.

Za koга je tvoj smrtni dan — dan veselja?

1. Za tvojega tekmeča, ki ti je bil nevoščljiv in si misli: »Dobro, da tega ni več!«

2. Za onega, ki čaka, da pride na tvoje mesto. »Smrt enega — je drugega kruh.« Je že tako — noben človek ni nenadomestljiv.

3. Za tvojega dediča. Rad ti vošči večni pokoj, ker sprejema z veselim srcem v last tvoj zapuščino.

Ali bo tvoj smrtni dan za tega in onega tudi žalni dan? ... Ne bo jih mnogo takih.

Morda bodo žalovali najbližnji, ki si zanje z ljubeznijo skrbel.

Morda si imel dobrega prijatelja, pa pravih prijateljev je malo. Ko te bo pokrila ruševina na pokojišču, se začne med zaostalimi čas pozabljenja.

Tvoj smrtni dan. Tak je kot vsak drugi; zate pa je neskončno več. Zate je konec in začetek, začetek — večnega življenja ali večne smrti. »Kar človek seje, to bo tudi žet. Kdor seje v svojem mesu, bo od mesa tudi žet pogubljenje; kdor pa seje v duhu, bo od duha žet večno življenje.« (Gal 6, 8.)

Prohibicija se imenuje postava, ki preprečuje prodajo in točenje alkoholnih pijač po gostilnicah in drugih takih lokalih v Ameriki. Kljub temu ima ta nesrečni usužnjevalec slabemu podvrženih ljudi — »kralj alkohol«

mu pravimo — tako silo in tako privlačno moč, da se mu nekateri kar ne morejo ustaviti. Hočejo biti sužnji! Pa kakšni sužnji? Taki, da jih vsled tega suženjstva zadene zaporna in denarna kazen, ali pa oboje. Le pogledite! L. 1926. je bilo v Ameriki radi pregreška zoper prohibicijsko postavu obsojenih 44.000 oseb na 77 milijonov dolarjev denarne kazni in na skupno 5666 let zaporu. Kako huda je strast, ki jo povzroča, neti in razpallja svetovni oblastnik alkohol, se vidi tudi iz tega, da je v Ameriki leta 1926. zapisalo 80.000 upravičencev-zdravnikov nič manj kot 12 milijonov receptov. S temi recepti je bilo dovoljenih 7.150.293 litrov raznih alkoholnih pijač tako zvanim »bolnikom«. Dasi je prohibicija Američanom mnogo že koristila, uničiti pa alkohola ne more, ker si alkoholiki znajo na vse načine pomagati, da pridejo do strupene kapljice.

Ali pri nas glede uživanja alkoholnih pijač gre kaj na bolje? Zdi se, kakor da je vse protialkoholno prizadevanje zastoj. Tam enkrat je razposlal »Jugoslovanski savez treznosti« neke pole z raznimi novicami o tem gibanju uredništvom vseh listov. Med drugim beremo tudi to-le, za nas Slovence naravnost žalostno ugotovitev: »Nikaka tajna ni več, da so Slovenci v Jugoslaviji med največjimi pijanci.« Ali ste čuli? Ali ni sramota, da gre tak glas o Slovencih med svet? ... Zadnji čas je, da ta madež izbrisemo. Pomagati pa mora vsakdo z zgledom in besedo. Sicer pristavi gori omenjeni letak: »Pa je tudi protialkoholno gibanje med Slovenci dosti močno in živahno. Nov dokaz za to je knjiga A. Mrkuna »Zgodovina protialkoholnega gibanja«. Širimu to knjigo, da bomo vsaj nekoliko pripomogli zatirati stare pivske razvade in navade ter krepiti treznostni pokret med Slovenci.

V čast evharističnemu Zveličarju.

Povodom letošnje razstave cerkvenih paramentov je dobila bratovščina sv. Rešnjega Telesa tole pismo: »Letošnja razstava je bila zelo lepa. Le ena panoga ročnega dela je bila slabo zastopana, to je kvačkanje. Pri albah, koretljivih itd. so bile skoraj povsod prišite drage strojne čipke. Ko sem se podpisana zato natančneje zanimala, sem izvedela, da mora bratovščina vse čipke kupovati. Pred vojno so ljubljanske gospe, gospodične in zlasti tudi delavke tobačne tovarne brezplačno izdelovale raznovrstne čipke za bratovščino. Ali bi se ne dalo tudi sedaj kaj storiti v tem oziru? Saj dandanes kvačka vsako naše slovensko dekle že od osmega leta dalje. Kako lahko bi pri tem pomagale pošttrvovalne članice Marijinih

družb, zlasti evharistični odseki ali pa posebni odseki za ročno delo. Za družbenice bi s tem ne nastala kaka nova obremenitev. Ves material, vzorce in navodila naj bi oskrbela bratovščina sv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ena izmed družbenic v posameznih Marijinih družbah naj bi prevzela odgovornost. Razdelila naj bi material, ki bi ga prejela od bratovščine, in delo in naj bi vodila točen inventar o razdeljenem in izdelanem blagu. Družbenice naj bi darovale nekaj zimskih prostih četrturic, da bi s svojo pridnostjo lepšale zensko bivališče Gospodu Jezusu. Na videz bi bilo delo res neplačano. Ali kdo naj oceni blagoslov in hvaležnost, s katero bo Gospod sam plačeval svoje delavke. In kolik bi bil gmotni uspeh! Bratovščina bi mogla nuditi s sorazmerno majhnimi stroški ubožnim in misijonskim cerkvam neprimerno več kot doslej. Kvačkane čipke so tudi veliko lepše in trpežnejše, kakor pa so strojne čipke. — Pridne, požrtvovalne mladenke na plan! Trud bi bil majhen, uspeh velik, plačilo pa neizmerno, božje. — Valerija Jerajeva, meščanskošolska učiteljica, Ljubljana, Ahacljeva c. 10/III.

Vodstvo bratovščine sv. Rešnjega Telesa s posebnim veseljem in hvaležnostjo objavlja navedeni predlog vsem častivkam sv. Rešnjega Telesa in jih prosi, naj sodelujejo pri lepem, plemenitem delu v čast evharističnemu Zveličarju. Vse gospe in gospodične, vse članice naših Marijinih družb, ki bi hotele kaj pripomoči, da se navedeni načrt izvrši, ki bi bile pripravljene sprejeti katerokoli delo, naj se obrnejo naravnost na gđc. meščanskošolsko učiteljico Valerijo Jerajevu. Od nje bodo dobile vsa podrobna navodila, vzorce i. t. d. Tudi potrebno blago za izdelavo čipk bodo dobile, ako bodo njih ponudbe za sodelovanje pri delu podpisala vodstva Marijinih družb oziroma župni uradi.

Vodstvo bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

Alojzij Stroj, stolni kanonik.

Sodelovanje pri plemenitem delu v čast evharističnemu Zveličarju priporoča

dr. Alojzij Merhar,

stolni kanonik, škof. voditelj Marijinih družb.

Dobre knjige.

Misijonski koledar 1929. Že deseti letnik nam je oskrbelo misijonišče v Grobljah. (P. Domžale.) Vsako leto novo presenečenje v zunanji obliki in notranji opremi. Prijatelji misijonov bodo imeli tudi v tem koledarju mnogo zanimivega beriva, ki ima poučno, pa tudi zgodovinsko vrednost. — Omenjamo samo točni seznam vseh dosedanjih slovenskih misijonarjev, dalje temeljite življenjepise odličnejših misijonarjev: Barage, V. Kovača, Knobleharja i. dr. Jako zajemljive prispevke in ertice je poslala priljubljena misijonska poročevalka in goreča misijonska sestra M. Ksaverija Pirc iz vzhodne Kitajske, S. Lucina Mahar pa iz južne Afrike. Cena 8 Din je za bogato, s slikami (tudi v bakrotisku) okrašeno knjigo jako majhna.

Mesečni zavetniki za Marijine družbe. Uršulinski samostan je založil na posebnih listkih kratke življenjepise svetnikov s posebnim ozirom na Marijino češčenje z vajami za dotični mesec. Kjer se ta vaja goji v pravem duhu, gotovo prinaša veliko koristi. Izšel je zaenkrat mesec januar. Naroča se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Mesec januar stane 3 Din, s poštnino 5 Din.

Iskre i Plameni. Cvičje svjetske književnosti. Klasični prosveti. O Ratu i Miru. Sabrao M. Filo-Lagos. »Jadran«, Dubrovnik 1928. Broš. 15 Din, vez. 25 Din. — Globoke in privlačne misli za obnovu uma, srca in volje. Lepo delce priporočamo.

Založništvo Herder, Freiburg i. B., je nanovo izdalo sledeče knjige:

Thomas von Kempen: **Das Buch von der Nachfolge Christi.** Übers. v. Bischof Sailer, hrsg. v. Keller. Mit 56 Bildern v. Führich. 16. Aufl. Cena v platno vez. M 2.20. — Za sv. pismom je Hoja za Kristusom ena izmed najbolj globokih ascetičnih knjig, vredna, da jo zopet in zopet prebiramo. Nemci skoraj nimajo lepšega prevoda kot je Sailerjev, zlasti še v tej novi izdaji, ko je jezik še bolj uglejan in ko tekst tolmačijo lepe Führichove slike.

Sierp, Walter S. J., **Ein Apostel des inneren Lebens, Wilhelm Eberschweiler S. J.** (1837 do 1921). Mit 7 Bildern. V platno vezano M 6.—. Nemci so težko pričakovali življenjepisa v sluhu svetosti umrlega jezuitskega patra Eberschweillerja. Kot malokdo je poznal notranje življenje, saj je bil celih 45 let spiritual v raznih redovnih hišah. Njegova s čednostmi bogato okrašena duša raste pred našimi očmi do vedno večje združitve z Bogom. P. Eberschweilerja imenujejo modernega nemškega mistika. Vsi, ki bi se radi poglobili v duhovno življenje, bodo z zanimanjem in s pridom čitali njegov življenjepis.

Doxie, Lucia, **Ein Lebensbuch für junge Mädchen.** V platno vez. M 5.—. Knjiga je namenjena za doraščajoča dekleta od 17. do 20. leta. S toplo besedo obravnava vsa za to dobo važna življenska vprašanja. Pisana je za dekleta našega časa in bo tistim, katerim je namenjena, gotovo veliko koristila.

Za duhovnike: **Officium in commemoratione omnium fidelium defunctorum.** Ratisbone 1928. Pustet. Str. 56. Cena v platno vez. M 2.—, v usnje z zlato obrezo M 5.50. V posebnem natisu brez not, pregledno in jasno tiskan ves oficij za verne duše.

Uredništvu doposlane novosti: 1. iz založbe Jugoslov. knjigarne v Ljubljani: St. Premrl: **Requiem.** Pro una voce cum organo. Labaci 1928. Ed. 2. Cena 20 Din. Premrlv enoglasni Requiem, ki ni pretežak, bodo z veseljem rabili povsod, kjer nimajo za črne maše na razpolago zborov.

Ant. Grum, **Tri podoknice.** Za meš. zbor. Op. 50. Ljubljana 1928. — 5. **Venček slovenskih narodnih pesmi.** Za mešani in moški zbor. Op. 51. Ljubljana 1928.

2. Od drugod:

Življenje mojega življenja. (Splošni molitvenik.) Sestavil dr. P. Angelik Tominec, OFM. — Drugi natis. Ljubljana 1928. Založil Anton Sfiligoj, Ljubljana, Sv. Petra cesta 2. Cena od 12—30 Din z ozirom na različno vezavo.

Dekliški oder. II. zvezek: **Pastorka**, drama v 5. dejanjih. **Sestri**, božična slika v enem dejanju. **Živela telovadba**, veseloigra v enem dejanju. V Ljubljani 1928. Izdala in založila Slovenska Orliška zveza v Ljubljani. Cena 12 Din. Pri nakupu petih izvodov, 10% popusta.

Odgovori.

A. K.: Brez skrbi in brez strahu povejte to spovedniku. V listu ne moremo o teh stvareh naravnost odgovarjati. Za grešnost so merodajne okoliščine, ki jih niste navedli: Je namreč razlika, ali človek ob taki priliki zbudi nevoljo v srcu, ali ne; če namenoma išče prilike, ko ve, da je nevarno; dalje, če gre za malo ali večjo reč. Točnejši odgovor bi mogli dati pismeno, ako pošljete naslov.

Boc. Podobno odgovarjamo tudi Vam. Spovednik bo dal točen odgovor; urednik pa na kratko vprašanje, ki ni dovolj jasno, ne more z gotovostjo reči: »da« ali »ne«.

V. G. Vpr.: Kaj je bolj prav, obdržati mladino v mnenju, da pride sv. Miklavž res iz nebes, potem pa ji naenkrat oči odpreti..., ali pa je bolje, da se koj od začetka vse to razloži kot obred, ki ima podlago v legendi o sv. Nikolaju... — **Odg.:** Laž ni nikdar dovoljena. Ako otrok

vpraša, se mu mora resnica povedati, kar se lahko zgodi na ta način, da se razloži in objasni zgodovinska odnosno legendarična podlaga tega običaja, »da Miklavž nosi«. Če se to na lep način pove in pristavi, naj otrok le pridno moli in prosi tudi sv. Nikolaja za blagoslov staršem, da bodo starši imeli kaj dati — bodo otroci zadovoljni brez presenečenja. — **Vpr.:** Kaj so adventisti?... **Odg.:** Adventisti se imenujejo pripadniki neznatne protestantske verske ločine (sekte) v Združenih državah in na Angleškem. Drže se nauka, da bo Kristus v kratkem spet prišel; tudi to navado imajo, da odrasle vnovič krščujejo. Ker se napoved skorajšnjega zopetnega prihoda Kristusa niso obistinili, se je sekta razcepila na več panog. Čuje se, da imajo ti krivoverci nekaj privržencev celo v neki občini na Gorenjskem. Nevedneži in nepoučeni se — žal — kaj brž dajo speljati na led in zavesti v zmote; iz tega se vidi, kako potrebno je, da smo dovolj in dobro poučeni v naukih svete katol. Cerkve in da po njih živimo. — Poleti je raznašal neki agent po Dolenjskem razne take knjižure in knjige, ki baje niso daleč od zmote adventistov. Kadar bi se pojavil kak tak človek, treba pogledati, če imajo knjige, ki jih vsiljuje, natisnjeno na prvi strani cerkveno (škofovo) odobrenje; ako ne, se mora tako blago zavrtniti.

Zaključujemo.

Leto 1928 se nagiblje h kraju. »Bogoljub« naj bi dal račun o svojem oskrbovanju ter o pridelku pri utrjevanju verstvenega in npravnstvenega življenja med Slovenci. Pa, o tem naj sodijo drugi, ki so že doslej v presenetljivem številu izpričevali, kako ceni in uvažujejo nujno potrebo in blagoslov »Bogoljuba«.

Uredništvo pa mora tudi ob zaključku tega letnika prav iskreno zaklicati: *Te Deum laudamus!* Bogu zahvala za blagoslov in vidno pomoč pri urejevanju. Vse naše prizadevanje bi bilo prazno »brez sreče z nebes«.

V drugi vrsti se toplo zahvaljujemo gorečim gospodom duhovnim pastirjem ter vsem pospeševalcem našega lista, osobito pa članicam in članom naših Marijinih družb, ki so se doslej tako obilno trudili za razširjanje »Bogoljuba«. Izvrševali so najlepše in najuspešnejše kulturno in apostolsko delo našega časa.

Zavedajmo se tudi v bodoče, da smo dolžni kot dobri katoličani skrbeti vsi, da se bo ljubezen do nebeske Matere netila tudi v srcih onih sodobnikov, ki v svoji mlačnosti ne poznajo več bogovdanosti in so že v nevarnosti, da zgreše pot zveličanja.

Naša iskrena želja in topla prošnja naj pride do vseh, ki so se že doslej izkazali kot častivredni bojovníki za razvoj dobrega

časopisja, osobito »Bogoljuba«. Upamo, da se bo ta armada še pomnožila.

Posameznikom pa kličemo: Naj ga ne bo nobenega, ki bi skušal ali zaradi slabše letine, ali zaradi pičlega zaslužka, ali zaradi številnih drugih izdatkov črtati majhno postavko za naročnino »Bogoljuba«.

»Bogoljub« naj bo duhovna hrana v vsaki slovenski družini, da se bo ohranjalo in utrjevalo krepostno življenje osobito med našo mladino, ki tako živo potrebuje zdravega, blažilnega, tečnega beriva. »Bogoljub« ima — kakor dovolj znano — še to neprecenljivo prednost, da vzgojno, poučno, bodrilno in zabavno besedo kaj prijetno podpira s krasnimi številnimi slikami v bakrotisku. Lastništvo se ne boji ogromnih denarnih žrtev, samo da je list tudi v tem oziru na višku in da v čim popolnejši meri izvršuje svoj vzvišeni namen. — Saj ne bomo šli preko meje skromnosti, če povemo, da se niti veliki narodi ne morejo ponašati s tako vzorno opremljenim nabožnim listom ob tako nizki ceni, kakor je »Bogoljub«. (Cena, kakor doslej 20 Din za celo leto.)

Ni treba, da bi še posebej potrkali na ponos in zavednost naših kongregacij, ki jim je »Bogoljub« stanovsko glasilo. Če bodi geslo: V vsako hišo »Bogoljuba« — veljaj za člane in članice Marijinih družb pravilo: Noben, nobena brez »Bogoljuba«! Vaše apostolsko delo v

decembru, osobito 8. decembra, veljaj v prvi vrsti Vašemu glasilu!

Pripomnimo še, da bo imela prva številka novega letnika zopet krasno sliko Matere božje kot prilogo. Izdelana bo v bakrotisku in sicer v več barvah. To je novost, ki bo presenetila. Slika bo primerna za v okvir.

Dalje sporočamo, da nas bo naš odlični pesnik in škofijski voditelj Marijinih družb g. Silvin Sardenko v vezani besedi vse leto vodil po naših najlepših božjih potih.

Marijinim družbam je bilo — kakor čujemo — močno ustrezno, kar jim je tako lepo in po domače v vsaki številki napisal, saj veste kdo... Sporočil nam je veselo novico, da ima še mnogo povedati.

Da nam bo ostal zvest tudi dolgoletni urednik in prijatelj g. svetnik J. Kalan, o tem smo prepričani. Prof. dr. Jaklič nam

je v preteklem letu z globoko in jedrnato besedo na prikupljiv način slikal in razjasnjeval odlične kreposti svetnikov in svetnic božjih. Ostal bo tudi za bodoče v vrsti naših odličnih sodelavcev.

Namesto običajnega Listka v pripovedni obliki bo »Bogoljub« objavljati v l. 1929. izpod peresa g. J. Puclja resnično zgodbo matere, ki je bila letos prišteta med svetnice.

In še nekaj: Da bodo imeli vneti nabiralci in nabiralke novih naročnikov tudi nekoliko zunanjega priznanja, so določene sledeče nagrade:

Za 25 novih naročnikov lepa Marijina slika s priznanjem uredništva, za 15 novih naročnikov: Sardenko — Dekliške pesmi ali drug knjižni dar, za 10 novih naročnikov: Tominec — Ob tihih urah, za 5 novih naročnikov: primerna knjiga.

Bog blagoslovi še v bodoče naše skupno prizadevanje. Uredništvo.

Odpustki za mesec december 1928.

1. Sobota, prva v mesecu. Spomin vseh rajnih iz tih redov sv. Frančiška. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostijo za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu svetega očeta; b) istim kakor 12. dan.

2. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Tel. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

3. Ponedeljek. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: udom »Dej. sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

5. Sreda, prva v mesecu. P. o.: vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

6. Četrtek, prvi v mesecu. P. o.: udom br. sv. Rešnj. Tel. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

7. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

8. Sobota. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; če je ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. preč. Srca Marijinega; e) udom rožnovenske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostol-

stva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe krščanskih družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Sreda. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o.: vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Četrtek. Bl. Janez Marinonij. P. o.: onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Sobota. Osmena Brezmadežnega spočetja M. D. P. o.: istim kakor 12. dan.

21. Petek. Sv. Tomaž. P. o.: udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Torek. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik namesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom bratovščine sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkv v morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. številki letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o.

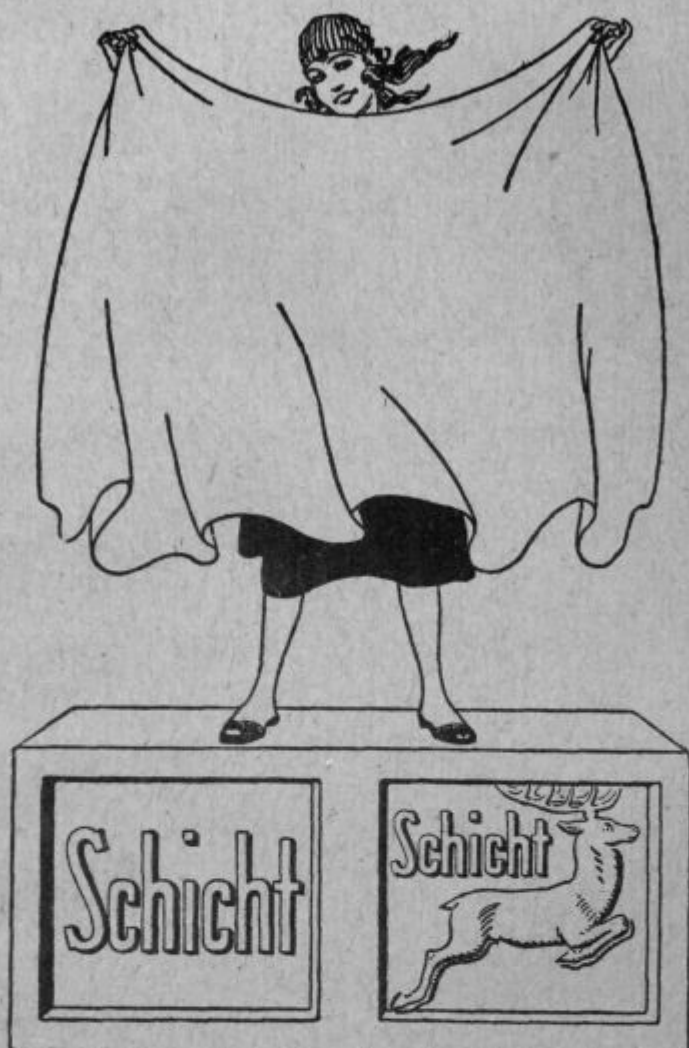
27. Četrtek. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 6. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o.: vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožnovensko.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

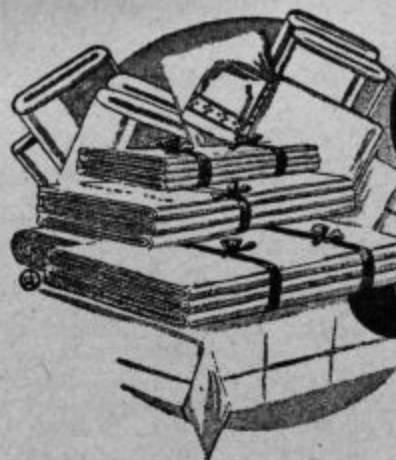




**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT



priporoča

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skaberne
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 140 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa



so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opremah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

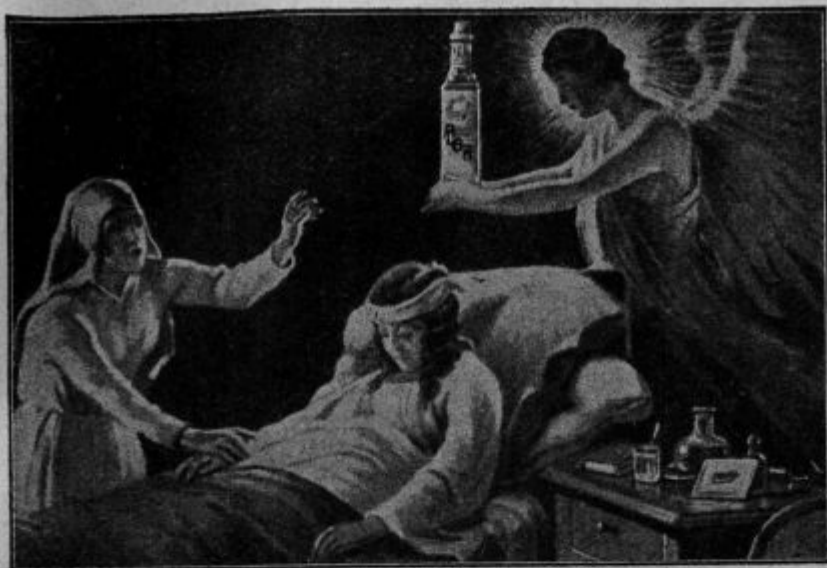


1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

A L G A



A L G A

Od očeta na sina prehajajo lepe hišne navade.

Naj bo tudi v Vaši rodbini ta lepa navada, da vse **revmatične bolezni, bodiljaje, protin, lšias** preprečite naglo in zanesljivo z domačim izdelkom **„ALGA“**.

„ALGA“ je najbolj znano sredstvo za **zobobol** ali **glavobol**, posebno, ako Vas trga v zobeh ali glavi.

„ALGA“ odstrani **omotico** in **slabosti**.

„ALGA“ Vam veliko pomaga pri vsakem prehladu (**influenca, hripi**) sploh pri vsakem nerazpoloženju, kjer se pojavi zvišana temperatura, kajti ako bolniku nekoliko nadržnete prsa, hrbet, roke in noge z **„ALGO“**, je bolnik kakor **preroden, osvežen**, temperatura popušča, pojavi se lažje in zdravo spanje, lažje dihanje.

„ALGA“ je varuh **Vašega zdravja**.

„ALGA“ Vam bo najboljši prijatelj skozi celo življenje.

V vseh lekarnah in drogerijah 1 steklenica s točnim navodilom 16 Din. Ali pa naročite po pošti na naslov: **Laboratorij „ALGA“, Sušak 43**. 4 steklenice 77 Din, 8 steklenic 131 Din, 25 steklenic 320 Din. — Pišite po navodila, pošljemo Vam jih zastonj.

Ceneno češko perje!



1 kg sivga opuljenega perja 70 Din, napol belo 90 Din, belo 100 Din, boljše 125 Din in 150 Din, mehko kot puh 200 in 225 Din, boljše vrsta 275 Din. Pošiljatve carine prosto, proti povzetju, od 300 Din naprej poštnine prosto. Vzorec zastonj. Blago se tudi zmenja in neugajajoče vzame nazaj. Naročila samo na **BENEDIKT SACHSEL**.

Lobez št. 25 pri Plzinu, Češkoslovaška. — Poštne pošiljke rabijo iz Češkoslovaške v Jugoslavijo približno 10 dni.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vključbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

DRUŽINSKA PRATIKA

za leto
1929



je izšla in se dobiva po vseh knjigarnah in trgovinah po celi Sloveniji v izredno lepi opremi in z zelo bogato vsebino.

Cena komadu
Din 5—
brez poštnine.

Zahtevajte povsod le to edino našo „Druž. pratiko“.



*Zarom-
nite
si!*



Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo